

31è i 32è concurs 2018-2019

31è i 32è concurs

2018-2019

CONTES DE NADAL

31è i 32è concurs

2018-2019

index

CONTES PREMIATS AL 31è CONCURS DE CONTES DE NADAL

Categoria aleví

Primer premi: <i>Un nou Pare Noel</i> , de Naran Casamajor Anaya	<u>08</u>
Finalista: <i>Ningú creu en la màgia</i> , de Tomas Batista Castelo	<u>10</u>

Categoria infantil

Primer premi: <i>El triangle</i> , de Marc Salinas Pons	<u>14</u>
Finalista: <i>Més que un regal de Nadal</i> , d'Elsa Troitiño Gras	<u>16</u>

Categoria juvenil

Primer premi: <i>El rellotge de roure</i> , de Núria García Segarra	<u>22</u>
Finalista: <i>Un Nadal únic i especial</i> , de Soraya Alves Fernandes	<u>26</u>

Categoria adult

Primer premi: <i>La mecànica del poble de Nadal</i> , de Míriam Daravano	<u>32</u>
Finalista: <i>El Pantocràtor. Una història de màgia en soledat</i> , d'Adrià Tappi González	<u>44</u>

CONTES PREMIATS AL 32è CONCURS DE CONTES DE NADAL

Categoria aleví

Finalista: <i>L'origen del Nadal</i> , d'Ona Valle Armengol	<u>58</u>
Finalista: <i>Uns regals molt especials</i> , de Pol Bescós Monner	<u>60</u>

Categoria infantil

Primer premi: <i>Un Nadal de records</i> , de Maria López Ballester	<u>64</u>
Primer premi: <i>Per què no?</i> , d'Alèxia Foix de la Rosa	<u>66</u>
Finalista: <i>La bola de Nadal</i> , d'Elsa Giribet Borràs	<u>70</u>

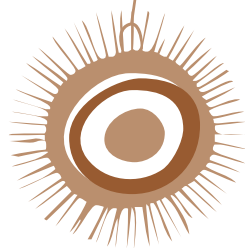
Categoria juvenil

Finalista: <i>El repartidor de somnis</i> , d'Anahi Leguizamon Cadaux	<u>80</u>
---	-----------

Categoria adult

Primer premi: <i>La il·lusió del meu avi</i> , de Mariona Bessa Jové	<u>86</u>
Finalista: <i>Per a la gent gran</i> , de Marc Bessa Jové	<u>86</u>
Finalista: <i>La llibreria de l'ànima</i> , de Ludmilla Lacueva Canut	<u>86</u>

**CONTES PREMIATS
AL 31è CONCURS DE
CONTES DE NADAL**

Categoria
aleví

un nou Pare Noel

L'any 2018, el pare Noel se sentia molt cansat i malalt i creia que era massa vell per a la seva feina. Havia treballat molts anys, i ja no li quedaven gaires forces.

Quan s'acostava Nadal, va tenir una idea: trobaria un nou Pare Noel, un de més jove i que tingués les qualitats per ser com ell. El primer que va fer va ser escollir tres països on fes molt fred, perquè així estarien acostumats a les dures condicions de l'època de Nadal en molts llocs del món. Els països van ser Canadà, Rússia i Andorra. Després va demanar ajuda als menairons. Havien de fer un anunci a la televisió que digués: «Es busca nou Pare Noel; tots els nens estan convidats a participar-hi.»

Després va pensar en les tres qualitats necessàries per fer aquesta gran feina: hauran de saber ajudar els altres sense rebre res a canvi; hauran de ser valents per enfrontar-se a qualsevol mena de problemes, i hauran de ser molt treballadors.

El país escollit per triar el nen va ser Andorra, perquè se n'hi van apuntar molts. Com que en aquest país estaven tots molt acostumats a fer llargues cues, van fer la més gran de totes.

El primer nen que va participar en la selecció va ser un nen ros i ben plantat. Havia de passar tres proves. La primera va ser: li van donar en una caixa totes les seves joguines preferides i van esperar una estona per veure què passava. Llavors van fer caminar uns nens molt pobres al seu costat i ell va continuar jugant sense mirar-los.

—Oh, em sembla que serà molt difícil trobar un nen que ocupi el meu lloc —va dir el Pare Noel. Una mica trist, va demanar que passés un altre nen.

La segona que va passar era una nena amb ulleres molt grosses, intel·ligent i bona. Ella, sense pensar-s'ho, va donar tota la caixa de joguines als nens pobres.

—Que bé! —van dir tots els menairons, que observaven amb curiositat.

De cop i volta, la nena petita es va trobar en un altre país, a Síria.

Estava començant la segona prova. Era un país en guerra i en aquell moment queien bombes. Ella no va saber què fer i es va posar a plorar.

—Quina llàstima! —van pensar el Pare Noel i els menairons.

Després de molts nens, a punt d'acabar la llarga cua de participants i amb tots els menairons molt cansats i desil·lusionats, va arribar un nen petit amb moltes pigues i careta espavilada.

Aquest nen va passar les dues primeres proves amb facilitat. Quan va veure que queien bombes al país que no coneixia, va tancar els ulls i va desitjar amb totes les seves forces que pareessin de caure, va cantar i va ensenyar cançons als nens que havia amagat. De sobte, va tornar a la sala de selecció, i va arribar l'última prova. Va aparèixer una pila de cent fulls de

Naran Casamajor Anaya, 9 anys

1r premi categoria aleví

deures i el nen, ben relaxat, va començar a fer-los. Per un moment, el Pare Noel es va desmaiar de tan ràpid com era aquell nen. I quan es va despertar, el nen de pigues i cara espavilada ja els havia acabat tots! Aleshores, després d'una reunió i sense tenir dubtes, aquell nen va ser l'escollit per ser el nou Pare Noel.

Uns dies més tard, el nen petit va treballar i viatjar molt per poder donar regals per Nadal. Els nens van tenir les coses que desitjaven, però els seus desitjos aquesta vegada havien canviat. A les cases dels nens i de moltes famílies havien arribat la generositat, la valentia i l'esforç.

Tothom creia que no hi havia hagut la necessitat de trobar un substitut del Pare Noel, que el vell estava recuperat i treballant feliç.

El més sorprenent de tota aquesta aventura és que...

...aquell nen amb pigues, ulls grans, rialler, somiador, simpàtic, bo com el pa i divertit era...

el meu germà!

ningú creu en la màgia

Fa molts anys, als Estats Units, on hi havia molts edificis, ningú creia en la màgia de Nadal. Hi vivia un nen anomenat Marc. No era gaire musculós ni tampoc gaire àgil, en canvi era molt amable amb la gent i també compartia moltes coses amb els seus amics. Li agradava molt fer batalles de neu i també li agradava decorar les coses, però sobretot les coses de Nadal.

Va arribar el dia de Nadal i en Marc va tenir un regal estrambòtic. Era una ampolla i una llavor, i ell va estar rumiant molta estona per què li devien haver regalat allò. Després de tant rumiar va pensar que passava alguna cosa, així que va obrir l'ampolla i va deixar que en caigués una gota; de sobte, es va obrir un portal. En Marc hi va fer un cop d'ull, després va entrar-hi i es va adonar que el portal es començava a tancar. Llavors corrents va agafar l'ampolla i la llavor perquè volia saber quin era el problema i també per saber per què li havien donat a ell.

Així que va començar a buscar. Passada una bona estona va trobar un trineu immens amb uns rens molt afectuosos. Els rens el van guiar fins al Pare Noel. Quan hi va arribar, en Marc li va explicar el que li havia passat. Després, el Pare Noel li va dir que no sabia ben bé què havia passat i que parlés amb els elfs. Així que va anar a la fàbrica de regals. Aleshores va parlar amb els elfs de què havia passat i li van dir que la gent no tenia la il·lusió de tenir un regal i per això no tenien ganes de fer-ne.

Li van dir que plantés la llavor al lloc que cregués més adequat de la ciutat. Aleshores va agafar l'ampolla i la llavor, va obrir el portal, va arribar a la ciutat, va plantar la llavor a la plaça i hi va tirar unes gotes de l'ampolla.

De sobte va sortir un arbre normal i corrent. Però amb tot el soroll, va sortir tothom a fora i van veure com es col·locaven tots els ornaments a l'arbre per art de màgia. Després van confiar en la màgia i en el Pare Noel i així va ser com va tornar la il·lusió a la gent. Tot seguit, els elfs van començar a fabricar els regals. Tothom era molt feliç perquè els portaven molts regals, tothom volia que tornés a ser Nadal. I no van perdre mai més la il·lusió. I tot això va ser gràcies a en Marc.

I tot això és tan veritat com si no hagués passat.

Tomas Batista Castelo, 9 anys
Finalista categoria aleví

Categoria

infantil

el triangle

«Ding dong!». El timbre de casa va sonar. El Josep, de setanta-tres anys, es va aixecar lentament de la seva butaca marró de l'any de la picor. A poc a poc va anar cap a la porta d'entrada, on es va topar amb la seva dona, la Maria, que sortia de la cuina. Duia el davantal brodat de color vermell que sempre es posava el dia de Nadal. Al Josep li encantava.

Va obrir la porta i va fer un somriure d'orella a orella quan va veure els seus nets més estimats rient i esperant ansiosos per entrar en aquesta casa acollidora que tant els agradava, acompanyats dels seus pares, que duïen el famós púding que devorava amb ganes tota la família cada vint-i-cinc de desembre. En Josep i la Maria es van llençar al seu damunt amb els braços oberts preparats per omplir-los d'abraçades i petons. Submergits per les emocions, tota la família reunida, després de mesos sense veure's, va entrar a la casa antiga envaïda d'una olor agradable d'ànec farcit al forn.

Tots junts van anar cap al saló menjador, on els esperava un deliciós aperitiu que en Josep havia estat preparant amb molta cura i amor durant almenys dues hores. Era un gran bufet a base de torradetes de foie gras, de salmó fresc, de gambes i llagostins, de pernil salat i d'olivetes amb anxoves. En Josep va encetar la conversa mentre els convidats assaborien aquell aperitiu. Tothom parlava, cridava i reia molt fort. Cridaven tan fort que no es van ni adonar que en Pau i l'Oriol s'havien aixecat de taula i havien anat cap a l'habitació on havia dormit la seva mare quan era petita.

En Pau, de nou anys, era prim i alt. Tenia la cara pigada i els ulls d'un blau intens que recordava el color dels mars de les illes tropicals. Uns quants cabells arrissats de color roig li queien just a sobre de la careta ovalada i lleugerament allargada cap a dalt.

El seu germà petit, de sis anys, l'Oriol, era més rodonet i baixet. Tenia la cara rodona i el nas xato, amb uns llavis primis i estirats. Tenia els cabells de color castany i els ulls verds com les fulles dels arbres al mes d'agost.

Tots dos estaven molt units. S'estimaven molt i s'entenien molt bé. Des de ben petits ja es comunicaven entre ells amb una facilitat i una confiança impressionants.

Arribats a la porta del dormitori, o del quarto, com li'n deien ells, van mirar-se dubtosos i llavors en Pau va obrir la porta. Ben nerviosos i plens d'adrenalina, com uns lladres abans de robar una joieria, van entrar a l'habitació corrent i van tancar ràpidament la porta quan ja eren dins. Desitjaven amb totes les ganes veure quins regals els havia portat el Pare Noel aquest any. Els seus avis sempre desaven els regals en aquella sala perquè els nens no els trobessin. Però ells ja coneixien l'amagatall.

—Uau! Mira Pau! Què deu ser això?

—No ho sé, però has vist aquesta caixa? Deu ser el meu Meccano que havia demanat.

—Ooooh! Mira allò. Segur que és el cotxe de policia!

—Quines ganes que tinc d'obrir els regals.

Marc Salinas Pons, 13 anys
1r premi categoria infantil

–Espera, Pau, què és aquell regal d'allà al fons? Té forma triangular. Jo no he demanat res d'aquesta forma.

–Jo tampoc, Oriol. Que estrany.

–El podem obrir?

–No, Oriol. Si ens veuen els pares, què diran?

–No passa res! I només serà un segon. No vindran, ja ho veuràs.

–Bé, si tu ho dius. Però molt ràpid, eh? I després el tornem a embolicar.

–No et preocupis, Pau. No passarà res.

–Això espero...

Els dos germanets es van acostar a poc a poc a aquell regal tan misteriós com si fos un extraterrestre que no haguessin vist mai. L'Oriol el va agafar lentament i va estripar delicadament l'embolcall. Era un llibre triangular molt estrany, d'un color marró molt antic. A la coberta, hi posava en gran: «No t'aconsello que obris aquest llibre, però si ho fas, la responsabilitat és teva.» L'Oriol va començar a obrir-lo atret per la curiositat i, instantàniament, en Pau li va treure de les mans.

–Que t'has tornat boig? –va dir en Pau.

–No, ets tu qui està boig! Obre'l, si us plau!

I tot seguit, l'Oriol va arrencar-li el llibre de les mans i el va obrir tot llençant-lo a terra.

De cop van sortir uns raigs d'una llum blava molt intensa. En Pau i l'Oriol, espantats, van tancar els ulls i es van posar a cridar, però els pares no els sentien. Ja era massa tard. Els raigs es van anar fent cada cop més forts fins que es van parar de cop. Però quan en Pau i l'Oriol van obrir els ulls, es van adonar que no eren al quarto de la mare. Eren al mig del bosc! Estava nevat i només podien veure els pics d'algunes muntanyes llunyanes. Els germans es van agafar de les mans, espantats i aterrits. Estaven perduts. No sabien què fer. Al cap d'uns segons de silenci, en Pau va deixar anar:

–T'havia dit que no obrissis aquell maleït llibre! Que no veus el que passa!? Estem perduts enmig del bosc! Què farem ara? –L'Oriol, aterrit, no contestava. En Pau continuà:– Aaah! Ja no sabem què dir, ara! Mira, t'ho posava a sobre el llibre i t'ho he recordat jo! No l'havies d'obrir! És que...

No va tenir temps d'acabar la frase que es va sentir un soroll de campanetes que s'apropaven. Les branques dels arbres es van començar a moure i en Pau, espantat, es va llançar sobre el seu germanet i el va agafar com si s'anés a morir. Les campanes eren cada vegada més a prop. Tan a prop que se sentien veuetes i tot. Els germans, aterrits, es van asseure esperant ansiosos. Llavors van veure aparèixer una careta petitona seguida de tot un grup de personetes que portaven totes un barret de color vermell. Tenien unes orelles molt allargades i molt punxegudes.

–Qui sou vosaltres? –va dir el primer personatge–. I què hi feu, aquí?

–Som uns pobres nens i ens hem perdut. No ens feu mal, si us plau.

–Per què us hauríem de fer mal, nois? Nosaltres som els elfs del Pare Noel, veniu amb nosaltres, us ensenyarem casa nostra.

L'Oriol, encantat d'haver trobat aquesta gent, els va dir:

–Oooh, sí! Quina il·lusió! Venim amb vosaltres!

En Pau, encara enfadat, no va dir res i els va seguir. El viatge va durar molt poc. Ningú no va dir res. De sobte, en Pau i l'Oriol van començar a percebre llumetes de tots els colors a través dels arbres. Uns sons de músiques nadalenques els van envair les orelles. Sense poder-ho evitar, els seus cervells es van posar a cantar aquelles cançons tan famoses en aquella època de l'any. Després d'haver travessat tot el bosc, per fi van veure, al final del camí, la casa on vivien aquells elfs que els havien salvat. Però, on eren? Encara no ho sabien.

Aquella casa era gegantina. Estava feta essencialment de fusta massissa. Tenia dos pisos i estava recoberta de vidrieres immenses que donaven molta lluminositat a l'interior. Des de fora, es veien milers de petites llumetes de tots els colors que decoraven aquella estructura de fusta. A través de les finestres, s'observaven personetes treballant, es veia un moviment i una activitat excepcionals. En Pau i l'Oriol van quedar bocabadats. Els elfs els van convidar a entrar. L'interior era encara més impressionant que l'exterior. Hi havia tantes coses per veure que els germans no sabien on mirar.

Hi havia milers d'elfs al voltant de cintes elèctriques construint joguines, embolicant-les i posant-les dins de carros diferents; tots estaven molt enfeinats, però hi havia una harmonia i una felicitat que destacaven.

En Pau que, submergit per aquest espectacle, s'havia oblidat que estava enfadat, va veure el Pare Noel al final de la casa. Emocionat, va exclamar:

–Oriol! Mira! El Pare Noel!

–Corre! Anem-lo a veure! –va cridar ansiós l'Oriol.

Els dos germans es van precipitar cap a la persona en la qual somien tots els nens, el Pare Noel. Estava parlant amb un elf i tenia una cara preocupada. L'Oriol i en Pau se li van llançar a sobre amb els braços oberts. El Pare Noel, sorprès, es va mostrar distant al principi. Però de seguida va comprendre qui eren aquells nens i els va abraçar.

Se'ls va emportar al seu despatx. Era una sala àmplia amb una moqueta vermella i les parets de fusta. L'element central de l'habitació era una taula de fusta fosca i una cadira també de fusta. Els germans i el Pare Noel van seure. El Pare Noel els va preguntar:

–Com heu arribat fins aquí?

–Bé, érem a casa dels avis i vam veure un regal de forma triangular i l'Oriol va tenir la increïble idea d'obrir-lo –va dir en Pau tot mirant el seu germà–. Resulta que el regal era un llibre que l'Oriol no hauria hagut d'obrir perquè, com veieu, ara estem aquí atrapats.

–Tranquils, no us preocupeu, ja trobarem una solució –va respondre el Pare Noel.

–Quina solució? –va exclamar en Pau.

–Bé, si us soc sincer, el llibre que heu trobat és el llibre que utilitzem cada any per venir al vostre món a portar regals a tots els nens. És un llibre màgic que, sense voler, un dels elfs va enviar com a regal. L'haviem perdut i estàvem molt preocupats. Així que bàsicament ens heu salvat! Ens heu de tornar el llibre i ja està!

–Però el llibre no el tenim. Es va quedar a casa dels avis –va dir l'Oriol.

–No pot ser! M'ho dius seriosament? El viatge és molt llarg sense el llibre! Ara què farem?

–No ho sé pas –va contestar en Pau.

–Em sembla que en Pepe, l'elf més vell, sap com es va al vostre món, però és tan vell que no sé pas si se'n recordarà.

–Ho podem intentar –va dir l'Oriol.

I llavors tots tres es van aixecar i, decidits a trobar la solució a aquell problema, van pujar al segon pis, on hi havia l'habitació d'en Pepe. Es passava tot el dia al llit perquè estava molt malalt. Tothom l'estimava molt, ja que havia ajudat molt al desenvolupament de la fàbrica de regals, començant pel sistema de transportació a l'altre món, ja que abans, els elfs, acompanyats del Pare Noel, havien de fer tot el viatge travessant el portal màgic, mars i oceans..., cosa que durava molt.

L'habitació era petita. Un llit diminut ocupava gairebé tot l'espai. En Pepe, estirat, es va girar i els seus llavis prims van dibuixar un somriure. Tenia la cara rodona com un cigró i els ulls com unes ametlles, allargats i d'un marró mel intens que recordava la dolçor de la seva veu.

El Pare Noel li va fer un petó tot demanant-li si es trobava millor. En Pepe li va respondre que sí per quedar bé, ja que tots dos sabien que no era veritat. El Pare Noel li va explicar qui eren en Pau i l'Oriol i quin problema tenien. En Pepe va dir:

–Bé, us seré sincer. Quan vaig crear el triangle, és a dir, el llibre triangular que ens permet viatjar a l'altre món, no pensava que ens fos tan útil. No volia que perdéssim l'hàbit de viatjar perquè a mi m'encantava el temps que passàvem sobre el trineu cantant tots en cor les cançons nadalenques més conegudes i xerrant sobre el que pensarien els infants en veure els regals. Per a mi, el més important era el viatge. Però llavors vaig descobrir una fórmula màgica que ens permetia anar al món dels humans més de pressa. Pensava que ens podria ser útil, però em vaig equivocar. L'únic que feia aquell llibre era separar-nos. No vaig suportar veure que cada vegada ens parlàvem menys, i llavors vaig posar el llibre en un paquet de regals i us el vaig emportar ahir a l'altre món. Per això, ahir vaig haver d'anar a l'altre món com feiem abans.

–Però, llavors no va ser un elf que el va posar en un regal sense voler? –va exclamar el Pare Noel.

–És clar que no –va respondre en Pepe–, vaig ser jo.

L'Oriol, que havia entès perfectament el problema, va dir al Pare Noel i a en Pau que sortissin fora ja que els volia proposar una idea. Van acceptar i es van dirigir cap a la sortida. Un cop fora, l'Oriol va dir:

–He tingut una idea fantàstica. Què us sembla si ens emportem en Pepe a un viatge cap a l'altre món? Així ell podrà gaudir del que li agrada més, nosaltres podrem tornar a casa i us podrem tornar el triangle, també.

–Quina bona idea! –va exclamar el Pare Noel–. Anem a dir-li a en Pepe.

Els tres personatges van tornar a entrar a l'habitació per informar-lo de la bona notícia. En Pepe va estar contentíssim, tan content que es va oblidar de la seva malaltia i tot!

En Pau, l'Oriol, el Pare Noel i en Pepe van anar feliços com uns anissos a buscar un trineu amb uns rens.

Durant el viatge, en Pau i l'Oriol no van dir res, anestesiats per aquell paisatge tan extraordinari. Resulta que el món del Pare Noel era un planeta recobert per una atmosfera que el feia invisible. Arribats a l'exterior del planeta màgic de Nadal, van veure la Terra. L'Oriol i en Pau van quedar bocabadats. Ja havien vist fotos de la Terra des de l'espai, però aquell espectacle vist en persona era indescriptible. Mentrestant, el Pare Noel cantava i ballava. L'ambient era molt agradable. En Pepe, emocionat recordant tots els bons moments que havia viscut en aquells viatges, també es va posar a cantar.

Al cap d'un temps de felicitat, el trineu va travessar l'atmosfera de la terra. Aquelles vistes van superar de molt les expectatives dels dos germans. Milers de llumetes grogues enceses predominaven sobre els continents. Els oceans, petits des d'on eren ells, eren foscos, d'un color blau marí molt intens.

En Pepe, que havia tossit durant pràcticament tot el viatge, es va estirar pres d'un dolor molt fort al cap. Estava cansat i li costava respirar. Semblava que la seva malaltia prenia poder sobre ell. Els altres tres es van abocar al seu damunt preocupats:

–Estàs bé? Estàs bé? –van demanar tots en cor.

–Doncs, la veritat és que no gaire. Em costa respirar i sento que la malaltia està creixent –va dir en Pepe.

Els altres, no sabent què respondre, es van estirar al seu costat reconfortant-lo i cantant-li algunes cançons nadalenques.

El trineu ja estava a punt d'arribar a la Terra i l'estat d'en Pepe havia empitjorat. Cada vegada estava més cansat i cada vegada respirava menys. Hi va haver un moment que, reunint els seus últims esforços, va dir:

–Bé, com ja sabeu, ningú és etern i ningú neix sense morir. Penso que ja ha arribat la meua hora i us volia comunicar, abans de marxar, que aquest viatge m'ha agradat molt. M'ha permès recuperar records oblidats i m'ha permès reviure'ls. Us voldria dir que moltes gràcies per tot i que m'agradaria que comuniquessis als altres elfs que me n'he anat feliç i que sempre els tindrà al cor.

–No et preocupis, els hi comunicaré –va dir tristament el Pare Noel.

I dit això, el cos d'en Pepe es va deixar anar. Els seus ulls es van tancar i va fer el seu últim sospir. El Pare Noel es va llançar sobre ell amb llàgrimes als ulls. En Pau i l'Oriol es van quedar allà, sense parlar, emocionats per la situació. La resta del viatge va ser silenciosa, sense comptar els plors del Pare Noel.

Arribats a casa dels germans, va ser l'hora de dir-se adéu. En Pau va començar:

–Bé, abans de tot, et voldria donar les gràcies per haver-nos acollit d'aquesta manera tan agradable i et voldria dir gràcies per haver-nos tornat a casa.

–Jo –va continuar l'Oriol– et voldria dir gràcies per haver-nos explicat el secret de Nadal. He passat uns moments increïbles al món del Nadal. Ara anirem a buscar el triangle i te'l portarem de seguida.

–No cal! –va contestar el Pare Noel–. Quedeu-vos-el. Així podreu venir quan vulgueu, però, sobretot, no ho digueu a ningú.

–Segur que ens el podem quedar? –va qüestionar l'Oriol.

–Sí. És tot vostre!

–Moltíssimes gràcies! –va dir en Pau abraçant-lo–. No ho direm a ningú. Ho prometem.

I dit això, es van abraçar tots tres per acomiadar-se. Els germans van baixar del trineu que els va deixar al carrer. Es van quedar allà uns instants, el temps que el trineu tornés a marxar.

I llavors, tornats al seu món, van entrar discretament a casa. Van veure que els pares i els avis xerraven i cridaven. Encara no s'havien acabat l'aperitiu. Els dos infants van anar cap al quarto, on van trobar el triangle. Van decidir posar-lo a l'armari de les joguines. Sabien que allà els avis no hi anaven mai. En Pau i l'Oriol van anar al menjador. Els adults ja es dirigien cap a la taula. Ells també hi van seure. No van explicar res del que els havia passat. Tampoc no van parlar durant el dinar, ja que el seu cervell estava pensant en tot el que havien viscut.

Des d'aquell dia, cada 25 de desembre agafen el llibre triangular i van a fer una visita als seus amics secrets del món del Nadal.

més que un regal de Nadal

Era el 24 de desembre i l'Àngel, com sempre a última hora, buscava el regal perfecte per als seus pares amb els noranta euros que havia aconseguit estalviar a la butxaca. Però no sabia què comprar. Tot el que trobava eren coses gens necessàries ni pràctiques. Molt trist, caminava pel carrer de les botigues mentre nevava i feia un fred increïble. De sobte, es va trobar una àvia asseguda en un banc amb un gosset blanc, suau i amb ulls blaus. S'hi va acostar i li va demanar:

–Escolti, què el podria acaronar?

–És clar que sí –va respondre la vella sense pensar-s'ho dos cops.– Li farà gràcia, necessita afecte, aquest peludet.

–Ah sí? Com és això?

–Fa dos dies que el vaig adoptar, ja que Nadal és una època per donar als altres i ajudar. I a més, com que no tinc ningú a qui fer-li un regal, me'l faig a mi mateixa.

A l'Àngel se li va il·luminar la cara i va preguntar-li quant li havia costat el gos. L'àvia li va contestar que només noranta euros. El noi es va acomiadar a corre-cuita i va anar corrent a la parada del bus.

–Perdoni, que va fins a la gossera? –va preguntar al conductor.

–És clar, et deixo a una parada a prop, només has de pagar un euro amb vuitanta.

–D'acord, esperi a veure què tinc a la butxaca.

L'Àngel li va donar els diners i va pujar. Quan va arribar a la gossera, va demanar a un senyor per la secció d'adopció de gossos. Aquest es va girar i el va mirar amb una cara estranya.

–Però vostè, quants anys té? –va preguntar-li.

Ell, amb cara de pocs amics, va respondre:

–Ja ho sé, que no tinc l'edat apropiada, però ho podria demanar al Ministeri d'Agricultura? L'hi dic perquè vull ajudar algú aquest Nadal i què millor que acollint un nou membre a casa.

–Faré tot el possible, li prometo. Però té els diners per a l'adopció? –va dir l'home, a qui encara li durava la cara de sorprès.

–És clar que sí, tinc els noranta euros justos. Igualment, podria veure els gossos?

–I tant! Vagi per aquell passadís i hi trobarà el meu company. Jo, mentrestant, trucaré al Ministeri –va concloure el senyor tot marxant cap al despatx.

En arribar a la sala de les gàbies, l'Àngel no es va poder contenir la il·lusió:

–Oooh Déu meu! Són tots preciosos!! –va exclamar.– Una pregunta, vostè treballa aquí?

–Sí, què necessites?

–Voldria saber què li passa a aquest gos...

Elsa Troitiño Gras, 13 anys
Finalista categoria infantil

L'Àngel en va assenyalar un de molt trist. Era d'un color combinat entre marró i blanc. Tenia un ull blanc. I el xicot li va respondre:

–A aquest gos l'han portat perquè és cec. A més, no sabem per què la família l'ha abandonat, perquè està totalment educat. Es diu Rocky i és molt afectuós. És cec només d'un ull, però l'altre està començant a tenir cataractes. És un gos que necessita molt d'amor i molta paciència. Com que és mascle val noranta euros. El que cobrem són les vacunes i les cures mèdiques. Si fos femella en valdria cent vint. Es podria dir que en Rocky és un dels gossos més estimats a la gossera, ja que tothom el passeja però, malauradament, ningú se l'emporta; suposo que per la seva discapacitat visual.

–Ui, doncs si pogués adoptar, l'escolliria a ell! –va dir emocionat–. A veure si em deixen endur-me'l, seria més que un regal per a la família.

En aquell precís instant, va aparèixer l'encarregat amb molts documents.

–Se'n recorda de mi? –va preguntar.

–Sí és clar, és el senyor amb qui parlava fa una estona –va dir l'Àngel.

–Exacte, doncs m'han dit que sí, que pot emportar-se el gos ara, però demà o algun dia d'aquesta setmana haurà de venir un familiar seu major d'edat a signar la documentació de l'adopció. D'acord?

–Cap problema! –va respondre el noi engrescat.

–Ja sap quin gos vol? O necessita ajuda? –va preguntar-li el senyor.

–Ho sé perfectament, aquell del fons, en Rocky! –va exclamar l'Àngel convençut.

–Segur? Aquest gos és...

–Sí, ja ho sé, però no em fa res, jo el cuidaré molt bé i li donaré molt d'amor.

–D'acord, doncs vingui per aquí a signar uns papers inicials i queden pendants de signar els oficials. Ja es pot emportar en Rocky.

–Gràcies! –va exclamar el noi ple de felicitat.

L'Àngel va marxar eufòric amb el seu gos cap al sopar de Nadal. La família ja menjava quan va arribar ell amb en Rocky. Tots es van quedar bocabadats observant els dos nouvinguts. L'Àngel va dir:

–Bon Nadal, família, com esteu? Us presento un nou membre de la família.

Tots van aplaudir i li van fer una abraçada al noi demanant-li sense parar com ho havia aconseguit. L'Àngel va riure, va mirar en Rocky i va dir:

–És una llarga història! –i després el gos va bordar.

–Bup, bup!

Categoria

juvenil

el rellotge de roure

S'estimava aquell rellotge, amb l'olor de la fusta de roure i els seus detalls de fulles allargades que apuntaven als números daurats, des d'on dirigia un mecanisme minuciós i complex que complia el seu deure a la perfecció. Hi vivia des de feia molts anys, dins aquell rellotge de caixa que penjava de la paret, a casa d'aquella família que acompanyava les seves hores i feia la seva vida més entretinguda. Hi compartien llar l'àvia Ramona, que patia una estranya malaltia que la mantenia asseguda a la butaca del menjador dia i nit i que era la filla del propietari original del rellotge; el pare, en Joan, sempre atrafegat amunt i avall corregint exercicis dels seus alumnes difícils amb la vocació de mestre que ell tant admirava; la dolça Mariona, la mare, amb la tendresa i comprensió que la caracteritzava, ajudant els seus en tots els moments importants de la família; els nens, el Pol i el Marc, que amb dos anys de diferència feien anar de corcoll a tothom, ja que eren moguts com dues espurnes de foc en suspensió, i... per descomptat, el seu vell amic el Foxi, el gos, l'únic coneixedor de la seva existència, i còmplice moltes vegades de les seves escapades nocturnes a la cuina.

Ser un nan no era fàcil i era força cansat; a la seva edat, la tasca d'anunciar el pas de cada hora, amb el repic del seu martellet de ferro colat damunt aquelles campanes deleroses de ressonar a cada instant, se li feia cada vegada més feixuga.

Aquell matí es va despertar amb la ferum inconfusible del brou de la Mariona, i el rostit de gall dindi del Joan, que com cada any anunciava el Nadal de la manera més entranyable i

familiar possible, unes receptes de l'àvia que, des de la seva original butaca, dirigia amb l'ànima que tot compositor posa en la seva millor partitura.

Feia un any que esperava aquell dia, el gran dia, la reunió anyal de nans dels rellotges d'arreu d'Andorra, que tindria lloc al campanar de Sant Joan de Caselles, i no hi podia pas faltar. En aquestes reunions es comentaven les novetats i les peripècies viscudes, i es discutien amb el Gran Nan els grans obstacles de la comunitat que, a causa de la creixuda de l'interès pels rellotges digitals, cada any ocupaven la major part de la reunió i en feien un debat força acalorat. El problema principal era la manca de fabricació de rellotges artesans de paret, on ells vivien. Això era una dificultat creixent per al naixement de nous nans i, en conseqüència, per al manteniment de la tradició de Nadal, que era només gràcies a aquells éssers, que ajudaven a passar el temps any rere any amb l'arribada de nous membres.

El Siscu sabia que s'acostava el dia en què hauria de deixar aquella família per sempre, tenint en compte que a la seva edat ja començaven a desaparèixer molts nans, que acabaven formant part d'aquell espai infinit que observava tantes vegades des del petit cubicle on dormia entre la maquinària del rellotge. Tenia la sort de poder observar, a través de la finestra de la teulada, aquell sostre d'estels que a l'hivern, a voltes, restava tapat per un dolç mantell blanc de neu que semblava acaronar-lo com el cotó fluix que feia servir la Mariona per curar els seus entremaliats fills quan en feien una de bona.

Núria Garcia Segarra, 16 anys

1r premi categoria juvenil

No podia perdre el temps, havia de preparar el farcell amb les quatre coses que tot un nan havia de tenir: la llibreta on apuntava la quantitat d'hores que havia colpejat durant l'any i, sobretot, la clau del rellotge. Després de gaudir de l'àpat de Nadal amb la família, observant-los des de l'agulla petita de les hores amb un rosegó de neula que havia trobat la nit abans, se'n va anar. Just quan la quitxalla feia cagar el tió, un moment que a ell li agradava especialment, veient com cantaven nades, feien la tradicional picada de bastons a aquell tros de fusta que, amb la barretina de gairell, suportava dignament l'esbatussada, i els més petits s'enriolaven i obrien els regals amb la innocència de l'infant que espera aquell moment d'extraordinària sorpresa. Així doncs, i després de donar una última ullada d'enyorança, es va posar en marxa, amb la mirada còmplice del Foxi, que li comunicava que ja coneixia aquella rutina anual del seu petit amic i que sabia que aquella mateixa nit estaria fora com cada Nadal.

Feia un dia gèlid, que no facilitava gens l'excursió cap al campanar i que l'obligava a fer parades intermitents davant les sortides d'aire calent que les cases oferien de sota les portes, per poder-se escalfar una mica. De lluny ja va veure en Nairó, el seu veí, un nan que com ell també anava de camí al campanar i amb qui coincidiria sempre al mateix encreuament. En Nairó l'esperava amb paciència, ja que sabia que en Siscu era més gran, i el martell ja no li era tan lleuger.

Es van abraçar tot desitjant-se un bon Nadal i continuaren la caminada cap a la petita església, un edifici romànic preciós

digne del país on vivien i que els avantpassats de les seves famílies havien construït amb molt d'esforç i dedicació, que es notava només en trepitjar les pedres del santuari: trossos d'història viva que transferien l'amor d'aquells habitants de bona voluntat.

Ja estaven tots reunits quan van pujar al campanar; de fet, era una imatge que, vista per algú de fora, no tenia pèrdua: una colla de nans posats en cercle al voltant d'una petita foguera amb una cassoleta de vi calent fumejant que els escalfava durant la reunió, xerrada i novetats del claustre de nans que no deixaven de parlotejar amb les seves veuetes tremoloses, fins que el gran Nuk, el cap de tots els nans, donava un cop de vara al terra marcant l'hora de l'inici.

En Nuk va obrir els ulls amb una rialla de benvinguda quan va veure aparèixer en Siscu amb el seu amic. Sabia del cert que aquella seria una nit feixuga, però en Siscu havia complert totes les expectatives que un nan podia oferir durant la seva curta però intensa vida. De fet, tenia una preferència especial per aquell homenet, que considerava un savi dels rellotges i que sempre acabava donant una lliçó als altres, aquelles petites ensenyances que feien la vida més fàcil i més positiva per a tots ells, i que tenien l'origen en l'amor per aquella feina, un amor universal que els encoratjava a marcar les hores dels humans, uns humans que, sense que ells ho sabessin, no podrien celebrar el Nadal sense el pas del temps traçat per aquelles petites criatures.

Després de la tradicional xerrada d'en Nuk, i havent passat llista de tots els convocats, les mirades es feien cada vegada més intenses entre ells; sabien que, com cada any, un d'ells hauria d'abandonar el seu estimat rellotge i anar al Regne dels Nans, com ells l'anomenaven, un lloc on rebien el desitjat descans que tant es mereixien, després de complir de manera precisa i responsable amb la seva feina durant molts anys. Però... qui seria aquest any?

En Siscu tenia la certesa que aquest any li tocaria a ell. Dels assistents a la reunió es podria dir que era el més gran i amb més experiència, però encara tenia la petita esperança de poder aguantar un any més; només de pensar que no veuria més la seva família i el Foxi li feia tenir el cor en un puny i la gola tan encongida que amb prou feines podia engolir un sol glop d'aquell vi calent que de ben segur que el retornaria, sobtadament, al món dels vius i li trauria aquella sensació de fred que li immobilitzava les mans i les cames.

Arribat el moment, va entrar una llum blanca i celestial. Enmig de l'expectació, un nan amb el barret vermell acabat de teixir va aparèixer d'entre les escales superiors del campanar. Tenia la cara pigada, els cabells esquitxats d'un roig intens i la mirada curiosa i divertida que caracteritza els novins al món quan descobreixen la vida. El Siscu ho va saber, era el seu substitut, un petit ésser que segurament faria la seva feina amb la il·lusió de tot aprenent que veu en la seva missió un repte vital. En aquells moments, el va envair un

sentiment agredolç, com qui desitja silenci però no vol deixar de cantar. Les petites arrugues que li solcaven la pell de sota el nas es van omplir d'energia sabent que el seu successor estaria a l'altura de les circumstàncies. Els seus ulls vius i desperts mostraven l'avidesa per saber i conèixer aquell gran món.

Aleshores, en Nuk va aixecar aquella vara màgica en direcció al Siscu i, rendint-li un últim comiat amb la mirada emocional d'un mestre orgullós del seu millor alumne, va donar pas a la seva ascensió amb un toc de campana. El nan deia adéu als seus companys i els abraçava mentre una boira tendra i acollidora l'embolcallava i el conduïa a les escales sense fi. En una última frase va dirigir-se a aquella nova criatura i va sentenciar: «Et diràs Jan, i faràs coses importants», i, tot picant-li l'ullet, la seva imatge va desaparèixer entre aquella flonja nebulosa.

Trontollant d'una banda a l'altra i sota la mirada atenta i vigilant del Foxi, en Jan intentava trobar la posició d'equilibri a l'agulla petita del rellotge. La Mariona havia fet el seu brou, en Joan el seu rostit i el Pol i el Marc ajudaven a parar taula, mirant de reüll la butaca de l'àvia Ramona, on ara només hi havia una manta que onejava amb el corrent d'aire que es colava per la llar de foc. Des del cel, dues estrelles il·luminaven aquella imatge festiva amb un pampallugueig constant que, sortosament, els mantindria a la mateixa constel·lació per sempre més.

un Nadal únic i especial

M'esperaven trenta dies de pràctiques en una llar de gent gran i just el primer dia, que se suposava que havíem d'arribar d'hora per fer bona impressió, jo arribava tard.

Estava bastant nerviosa perquè, a més d'arribar tard, no havia tractat mai amb gent de veritat, d'aquella gent que es mou, parla i escolta. A la universitat practicàvem amb ninots que no es movien, no parlaven ni, molt menys, escoltaven.

Anava caminant a pas ràpid per no fer tard el primer dia, però hi havia molta gent al carrer i era impossible córrer més. Encara faltaven vint-i-dos dies exactes per Nadal, tanmateix, els turistes començaven a fer les primeres compres. Em sobtava que a les deu del matí d'un dilluns hi hagués tanta gent al carrer.

L'aire fred es començava a sentir i l'esperit nadalenc també. Gairebé totes les botigues havien col·locat les decoracions als aparadors. Al carrer, força peces brillants i enlluernadores em donaven la benvinguda i a les cases del veïnat ja es podien veure alguns arbres tradicionals d'aquesta època. Després de caminar una bona estona, havia arribat per fi al lloc on passaria més de vuit hores diàries.

M'havia informat prèviament de com eren les instal·lacions i les condicions de la llar per no arribar-hi sense saber-ne res. Realment, no tan tard, el rellotge marcava les onze en punt. Uix, arribava dos minuts tard. A l'entrada m'esperava la directora –la vaig reconèixer perquè a la pàgina oficial hi havia una foto seva–. No em va dir res per haver arribat tard, i em va fer una visita ràpida perquè m'habitué a les

instal·lacions i al personal que hi treballava. La veritat és que era bastant simpàtica, i jo també intentava fer la meva millor cara i la millor impressió possible. Va presentar-me a una senyora d'una quarantena d'anys com la persona referent que m'ajudaria durant aquells trenta dies.

–Em dic Alèxia, tinc 43 anys i seré la teva referent durant les teves pràctiques.

–Encantada, jo em dic Mireia i tinc 20 anys.

–Ja ho sé filleta, esperàvem ansiosament la teva arribada. L'última persona que va fer les pràctiques aquí era encantadora, esperem que tu també ho siguis! Comencem! T'ensenyaré el teu horari i et presentaré les persones de qui t'hauràs de fer càrrec durant tot aquest mes! Ara posa't l'uniforme!

La veritat és que el matí em va passar volant, la meva referent estava boja, era enjogassada i riallera. Sense adonar-me'n, els nervis van anar desapareixent a poc a poc i l'ambient d'alegria se'm va anar encomanant.

Els dies van anar passant i cada vegada m'agradava més aquell lloc.

Com que arribava Nadal, havíem de decorar-ho tot. No m'agradava gaire la idea de passar el Nadal sense els meus estimats i, a més, mai m'havien fet gràcia, aquestes festes. Però com que no hi havia més remei, ens vam posar mans a l'obra i vam començar a fer guarniments i més guarniments. Els primers no van sortir gaire bé, però a mesura que anàvem fent, sortien resultats bastants bons.

Soraya Alves Fernandes, 16 anys

Finalista categoria juvenil

En poc temps vaig agafar molt afecte als padrins que cuidava, eren persones increïbles. I en tan sols una setmana havia après més lliçons de vida que no pas en els meus vint anys. Que sàvies que eren, aquelles persones.

A poc a poc s'atansava Nadal i venia la part de col·locar tots aquells ornaments que havíem fet prèviament. Quin riu de llàgrimes de riure, aquell dia! Érem cinc noies decorant, i els comentaris i les rialles continus dels ancians ens feien la tasca impossible. Per jugar una mica amb ells, els posàvem algun guarniment al voltant del coll o de la cadira de rodes, els fèiem posar boles al llit d'algun amic per fer-los una broma i riure una estona, tot això amb l'acompanyament de nades.

Cada tarda, al moment de marxar cap a casa, tenia ganes de quedar-me amb ells i seguir jugant i jugant sense parar! Eren com una segona família, una família d'una altra generació. I cada matí m'aixecava del llit amb unes ganes enormes de riure i d'estar amb ells. Sincerament, no m'ho hauria imaginat mai.

Moltes vegades ens sinceràvem amb l'Alèxia, la meva referent. Ella també estava sola, no tenia parella i la seva família vivia a l'estranger. Em va ajudar força a sentir-me confortable en aquella primera estada d'universitat. Era com una amiga allà dins, a més a més dels ancians que sempre em demanaven coses sobre la meua vida personal i els acabava parlant dels meus problemes, encara que sempre que entrava per aquella porta gran, els meus problemes es quedaven fora. Aquell recinte semblava màgic.

Gràcies a uns estalvis de l'organització associada a la llar, teníem l'oportunitat de comprar-los algun detall. Amb l'Alèxia vam anar un dia sencer a comprar coses útils per a tots, però sincerament, pensava que no n'hi havia prou. Vaig estar dos dies pensant en què podíem fer per millorar-los el Nadal, no parava de donar-hi voltes fins que vaig pensar: «Què m'agradaria que em donessin per Nadal?» I voilà! Inconscientment vaig pensar en el que tant m'agradava: passar la nit de Nadal i el dia de Nadal amb la meua família.

L'endemà, després d'emboïcar tots aquells regals que havíem comprat, vaig anar a parlar amb la directora del centre i li vaig proposar de fer un dinar amb alguns familiars dels padrins. Ella, després de fer unes trucades, amb un somriure a la cara em va dir: «Tens el meu permís i el finançament per dur a terme el teu pla. Si hi ha alguna cosa, ja saps on soc».

Faltaven cinc dies per Nadal i havia de fer moltes trucades. Després de tots els maldecaps que em va portar convèncer alguns familiars, vaig aconseguir que, com a mínim, en vingués un per persona. Tenia pensat fer-los una sorpresa i no dir res, ni tan sols a l'Alèxia.

Els dies passaven i la gent gran em demanava per què anava tot el dia corrent d'un costat a l'altre. Jo somreia i callava.

Un cop a casa, feia una llista de tot el que faltava per fer, guixava les coses que ja havia acabat i emmarcava les més urgents. Volia que el Nadal de totes aquelles persones fos diferent i especial.

Em sentia com a casa, em feien sentir especial i única.

Era 24 de desembre i l'endemà era Nadal. Vam col·locar els regals amb l'ajuda de tothom al costat de l'arbre, que, per cert, era bastant gran. El dia va passar molt de pressa i els meus nervis anaven augmentant. Els avis no sabrien res fins al moment en què, amb l'acompanyament de la música de Nadal, els familiars anirien apareixent a poc a poc.

Em vaig llevar i em vaig vestir de Mare Noel. Vaig esmorzar bé i vaig sortir una hora abans per poder acabar-ho tot. Els avis no sospitaven res, segurament pensaven que aquell seria un Nadal més, res d'especial. Els familiars van anar arribant i es van quedar tots al menjador, vam col·locar els avis en rotllana i vam començar a fer el ruc totes les treballadores i jo. Fins que van aparèixer per darrere tots els familiars. Mai havia vist uns somriures tan agraïts. Reien i ploraven alhora. Només de veure'ls tan feliços, a mi em va alegrar el Nadal.

Van passar tot el dia amb ells, van dinar, berenar i van obrir els regals amb ells. Un dia totalment diferent. No vaig pensar en cap moment en què l'Alèxia i jo passaríem el Nadal lluny dels nostres estimats, fins que, a la nit, just abans de marxar cap a casa, algú em va tocar l'esquena. En girar-me, vaig veure una cara que m'era familiar: la meva mare. Vaig abraçar-la com si s'acabés el món, la trobava tant a faltar! Vam marxar cap a casa, vaig aprofitar per estar tota la nit amb ella, perquè l'endemà havia de tornar a les pràctiques.

Aquell Nadal; un Nadal que mai oblidaré.

Categoria

adult

la mecànica del poble de Nadal

Estimats lectors i lectores, aquest relat no és pas una història de Nadal plena de fantasia i màgia sense cap sentit. Us explicaré, de manera clara i detallada, la mecànica del poble de Nadal: Imeinavor.

Fa un parell d'anys vaig conèixer en Tim, l'elf número 512. Rondava pels carrers del petit país situat entremig de França i Espanya: Andorra. No és gaire freqüent veure un elf verdader en aquella zona, així que vaig decidir acostar-m'hi i parlar amb ell. Així va ser com va començar a explicar-me la realitat del seu poble natal.

En Tim no suportava el Nadal. Sí, ho heu llegit bé: a l'elf número 512, treballador de la fàbrica de joguines del poble de Nadal, NO li agradava el Nadal. En el fons, no li agradava cap moment de l'any. Al poble nadalenc d'Imeinavor no existeix ni la primavera ni l'estiu ni la tardor. Una organització molt sòlida evita que a Imeinavor hi hagi cap altra estació que no sigui l'hivern. Realment, està tot pensat: l'equip Gíngebre s'encarrega d'exterminar tot allò que difereixi del paisatge típic nadalenc. Qualsevol flor que s'obri pas entre les esclatxes del paviment dels carrers, els gíngebrians (nom que s'atribueix als elfs de l'equip Gíngebre) l'arrenquen sense pietat. No volen que res embruti el paisatge niví: és clar que a les postals nadalencues no hi apareix cap flor. Perquè, òbviament, a aquestes altures ja deveu saber d'on surten les postals de Nadal, oi? Exactament! Del poble d'en Tim.

Malgrat que el poble d'Imeinavor és al planeta Terra, concretament a Finlàndia, el que hi fan per Nadal és d'una altra galàxia. Com bé sabeu, estimats lectors, no existeix la màgia ni tampoc un Pare Noel que pugui arribar a tots els racons del món en una sola nit. Si ho calculem, el Pare Noel hauria de recórrer 510.100.000 km² en menys de 24 hores (tenint en compte les franges horàries), i si comptem les parades que hauria de fer per deixar els regals a cada casa, podem deduir que hauria de ser un fotó de llum per viatjar tan ràpid. Però no patiu, que el Pare Noel no és un fotó, ni tampoc un àlien que pugui utilitzar la teletransportació: el que coneixeu com a PARE NOEL es refereix a Programa Avançat de Robots per a Entregues de Nous Obsequis. L'EL del final, segons en Tim, s'hi va afegir per evitar la confusió amb la famosa banda de delinqüents juvenils anomenada Pare No, que atemorien la gent del poble veí amb els seus actes de vandalisme. Així doncs, aquest conjunt de robots fan possible l'entrega de milers de regals arreu del món d'una manera efectiva i rendible. L'estructura de nanofibres de carboni proporciona als robots una gran resistència, la qual cosa és molt positiva si pensem que hauran d'estar exposats a fortes ràfegues de vent i a condicions climàtiques adverses durant el repartiment. Per sort, quan els robots entren a les cases a deixar els regals, els nens dormen; si no, s'emportarien un bon ensurt. El sistema I+D+N (investigació i desenvolupament pel Nadal) del programa PARE NOEL encara no ha pogut desenvolupar una pell artificial que no s'esquinci durant el viatge amb trineu, i ja us podeu fer una idea de la pinta que tenen quan arriben a les cases (imagineu-vos una versió metal·litzada de Freddy Krueger).

Míriam Daravano

1r premi categoria adults

No us equivoqueu! Els trineus de què estem parlant no són els típics que estem acostumats a veure; són sistemes de transport motoritzats que funcionen amb biocombustible provinent, sobretot, de les restes de galetes de gingebre que es produeixen a gran escala a la fàbrica de galetes dels gingebrins (sí, a més de ser l'esquadró pro-hivern, també es dediquen a fer galetes de gingebre), que és la més famosa del poble. La seva producció és tan massiva que l'olor típica del poble prové d'aquesta fàbrica situada al bell mig. Si algun dia hi voleu anar, la trobareu fàcilment: és l'únic edifici de construcció mimètica, que representa una galeta de gingebre gegant. Aquesta fàbrica, juntament amb la de xocolata i la de bastons de caramel, són les úniques indústries alimentàries que existeixen al poble. Precisament això és un gran problema des del punt de vista nutricional per als seus habitants: el percentatge d'incidència de diabetis supera de llarg Mèxic, declarat el 2017 per l'OMS l'indret amb el percentatge d'incidència més elevat d'aquesta malaltia. Tot i així, ningú es dedica a fer proves analítiques o revisions mèdiques als elfs ja que, segons l'opinió popular, viuen feliços i cantant cançons tot el dia, tot i que és obvi que una dieta basada en xocolata desfeta, galetes i dolços no pot tenir gaire bon resultat.

I, ja que parlem de salut, parlem també del tema dels llumets de Nadal i de la música aguda i estrident que sona per tot el poble. Evidentment, un bon poble de Nadal ha de tenir un sistema d'il·luminació multicolor per tal que els avions, plens de turistes mirant per les finestretes, puguin aterrar a l'aeroport nacional del Turró. Tot i així, estar els 365 dies de

l'any, cada hora, minut i segon, en contacte amb els llums típics nadalencs pampalluguejant pot tenir grans repercussions cerebrals. Els fotoreceptors dels globus oculars capten tots els estímuls de l'enllumenat (que no són pocs) i els transformen en estímuls nerviosos. Ja us podeu imaginar que el cervell dels pobres elfs, que estan les vint-i-quatre hores exposats a aquests llums (dins les cases també han de ser-hi per no perdre en cap moment el «sentiment nadalenc»), és com viure ben bé al mig de Times Square. Per això no és estrany veure elfs amb trastorns del son, ansietat i fins i tot atacs d'epilèpsia. I això sense anomenar la música aguda i repetitiva que sona tot el dia sense parar als carrers, llocs d'oci i inclús dins les cases. La veritat, he d'admetre que quan parlava amb en Tim li vaig notar alguns problemes de sordesa, tot i que no li vaig dir res perquè el codi de bona educació dels elfs, que tothom hauria de conèixer, deixa ben clar que amb un elf mai pots parlar de problemes d'oïda, sobrepès o alçada si no ets un familiar o un amic molt proper.

Tornant al tema que ens ocupa, volia remarcar que lmeinavor, tot i presentar un dèficit important d'indústries alimentàries i salut pública, és un dels referents mundials en animals modificats genèticament. En els últims anys, els habitants d'lmeinavor han fet avenços molt importants que han anat de boca en boca arreu del món. Un dels articles més citats que van publicar a la revista *Christmas Innovation Journal* va ser l'experiment amb rens transgènics. En aquest estudi es van modificar alguns gens dels rens, mitjançant la tècnica CRISP-R, i es va aconseguir generar rens amb microorificis a les potes per

on, gràcies a un procés metabòlic complex que no cal detallar en aquest escrit, sortia aire a pressió que permetia a l'animal enlairar-se (si en voleu més informació podeu buscar l'article de S. Claus, A. Gingebrí, F. Christmas et al. «Generació d'orificis aeropropulsors a les peülles de rens mitjançant la tecnologia CRISP-R», *Christmas Inn J*, 2015, 24(12), 18). El mecanisme va resultar perfecte, excepte per un petit detall: els rens tenen vertigen. De tota manera, el departament IATN (Innovació d'Animals Transgènics de Nadal) segueix treballant, ara per eliminar el vertigen dels rens. Però no tots els estudis van resultar fallits. Als anys noranta van aconseguir el seu primer èxit amb rens transgènics: en Rudolph. Introduint un gen de *Pelagia noctiluca* (un tipus de medusa) que codificava per proteïnes bioluminescents van aconseguir que el ren número 14, a qui van anomenar Rudolph, presentés bioluminescència al nas. Això va significar una revolució dins la comunitat científica; fins i tot es van fer pel·lícules basades en Rudolph (segur que n'heu vist alguna).

Malgrat els grans avenços científics en l'àrea de la biologia i la nanotecnologia, els elfs no sabien patentar cap descobriment. A l'escola per a elfs no s'aprenia cap concepte relacionat amb l'economia. Aquest detall molestava terriblement en Tim. Com us he dit abans, en Tim, l'elf número 512, era un treballador de la fàbrica de joguines. Bé, no seria correcte el terme «treballador», ja que ni en Tim ni els seus companys rebien cap remuneració. Al poble d'Imeinaavor no calen els diners: tot el que necessiten per viure ho prenen de la natura, de les donacions dels turistes i de la venda de postals nadalenques

(a canvi d'ingredients per fer galetes i xocolata). No obstant això, us deueu estar preguntant: si no tenen diners, com és que poden fer avenços tan importants en l'àrea científicotècnica? Estimats lectors, el que us acabo d'explicar és el relat que expliquen els elfs als estrangers, però la realitat no és exactament així. Segons en Tim, els robots del PARE NOEL, a més d'anar a entregar obsequis als nens, aprofiten el viatge per anar a centres d'investigació i laboratoris per agafar alguns materials que necessiten per als seus experiments. Si no, com us penseu que haurien pogut obtenir gens de medusa o les fibres de nanocarboni? Però xxt, en Tim em va dir que això quedés entre ell, jo i els meus lectors.

És obvi, de tota manera, que un sistema econòmic on es regalen joguines a canvi de res (o, en alguns casos, de llet i galetes) no pot ser gaire sostenible. Això em porta a recordar el motiu pel qual en Tim va decidir anar-se'n, definitivament, del poble.

Aquella tarda freda i nevada del mes de juny al poble d'Imeinaavor, l'elf 512 va entrar a treballar com de costum. Encara faltaven sis mesos per al dia de Nadal, però la feina no disminuïa: havien de preparar milers de joguines diferents per a cada nen del planeta. Mentre era a la planta de producció, li van caure les tenalles i li van fer un forat, que de petit no en tenia res, als pantalons verds i vermells característics dels elfs. De sobte, tots els ulls dels companys i companyes de la fàbrica es van centrar en ell. De tanta vergonya que va passar, en Tim va anar corrent a la seva caseta il·luminada i decorada (com totes les del poble), va agafar uns pantalons de recanvi i

se'n va anar cap al poble veí. La caminada va ser tan llarga que quan se'n va adonar ja havia travessat tot Europa i havia arribat a Andorra, on ens vam trobar i em va poder explicar tots els secrets del poble de Nadal.

Lectors i lectores que heu arribat a aquest punt, moltes gràcies per haver-me llegit fins al final. Espero haver-vos demostrat, d'una manera científica i contrastada, la veritable mecànica del poble de Nadal, Imeinaavor.

Aquest relat ha estat elaborat gràcies al testimoni d'en Tim i al suport bibliogràfic. Totes les dades han estat contrastades amb fonts fiables de la comunitat científica nadalenca. Tim és un àlies per tal de protegir l'anonimat de l'elf. El número identificador de l'elf no posa en perill el seu anonimat, si no és que aquest relat caigui en mans d'un altre elf. Cap animal ha estat ferit durant la redacció d'aquest escrit. Els casos de diabetis han estat reportats a l'OMS, que ha fet un comunicat en què es compromet a actualitzar els percentatges d'incidència de diabetis, situant Imeinaavor el primer de la llista, just per davant de Mèxic. L'ONU investigarà les fàbriques del poble nadalenc per assegurar les correctes condicions laborals dels elfs treballadors. Green Globe investigarà la contaminació lumínica d'Imeinaavor.

el Pantocràtor. Una història de màgia en soledat

ACTE 1: Sotaescrit

Un núvol blanc i esponjós se m'empassa els peus a mesura que enfilo el caminet cap a l'església. Amb prou feines arribo a l'entrada quan m'espolso la jaqueta, m'ajusto la motxilla, temptejo l'arc de pedra i, a través del cementiri, faig vint passes contra el vent. Cauen flocs com mandarines, avui esllavissen sentiments.

Jo, acostumat a una foscor que m'escorta nit i dia, respiro llargues bafarades i miro al cel interrogant... No he seguit dreuera fàcil, ni senda feta, ni avinguda veïnal... No he nedat en l'abundància, ni en l'absència m'he ensorrat... No he sigut una rialla, ni de riure m'he amagat... Vist que «el final» no ajorna espera, torno, trepitjo la terra on m'he criat.

Butxaquejo sota el pòrtic traient clau antiga de ferralla. En sostenir-la, tan freda com la llengua del dimoni, s'esmuny entre els meus dits i, tremolosa, cau a terra fent un crit. Davant meu, les portes que ara i adés custodien sotaescrit les oracions de mil pagesos i pastors. A la meva esquena, només assossec: es va estovant amb pulcritud el paisatge propi de l'hivern.

ACTE 2: Espurnes

De l'església obro la porta, que cedeix agraïda al gir del meu canell. Tanco. Ho deixo tot. Examino la penombra. M'ubico

fent memòria (amb els ciris de reserva com a nord). Llevat del vent que xiula per sota la porta i el batec d'un cor eixut, el silenci que m'envolta es fa immens i absolut.

Sense tallar-me ni un pèl n'arreplego d'allò més; quasi no em caben a les mans... i amb una pressa inusitada, col·loco trenta espurnes de claror repartides per la sala.

Santa Coloma... S'origina en la foscor una ermita d'incandescent pregària; als meus ulls es transforma, amb delicadesa, en un refugi de fantasia accelerada.

Vejam, repasso el que he vingut a fer:

Primer eixugo els pantalons a la bancada (no vull agafar una galipàndria). Seguidament (i ja comença a ser hora), apareix un gust honest després de la travessa: m'aferribo a una ansiejada tassa de xocolata calenta. Si ha de venir alguna cosa després, ja vindrà... –declaro assegut a la tercera fila amb un termos que fumeja com a aval.

ACTE 3: Gent

Saps que no soc pas pastor (ni tan sols un rabadà)... però he estat sempre aquí, dempeus, esperant un senyal. I ara, com a guia d'aquest temple en hora isarda, com a savi d'una vida de combats a tota ultrança, jo m'adreço a tu, sí, i m'arronso en l'estupor que la mort propera em causa.

Adrià Tappi González

Finalista categoria adults

Doncs he vingut a no estar sol, a passar la nit amb tu, a tocar el cel de puntetes amb l'esperit sota aixopluc... He vingut a descansar, a deixar-me anar per fi, a ser un pessic mundà que s'atura a reposar. Crida'm... crida'm, que ja no tinc temps per pensar. Crida'm, que vull tocar-te, conèixer-te en l'aurora de primera mà.

Però no... com és possible? Què falta? Per què noto sempre que falta alguna cosa? Per què, amic meu, per què encara sento això? Quina mena de diable m'aclapara en la foscor?

Molt evident: és Nadal, falta la missa, falta la gent i falta el gall. Falten pares i mares, avis i àvies, germans i germanes amb jerseis de vius colors! Cosins trapelles, disfresses i titelles... Falten moltes abraçades i petons.

Falta gent; que s'apropi de puntetes a la llar de foc, que tafaneji estanteries i destapi bones olors... Gent! Que s'imagini vides senceres en fotografies de bodes i comunions. Gent! Que papallonegi entre licors per encetar, llibres, contes adormits i cent torrons per remenar.

I amics. Amics en especial.
Amics que celebren on sigui escampats,
Amics que se'n riuen si anem piri-gats.
Rivals a les cartes,
Aliats en el joc.
Aquells que et pregunten
com et va tot.
Amics que et truquen,
Els que has de trucar.
Amics que t'estimes
De massa bon cor.

Aquí només hi soc jo.
Garlandes per aquí, nades per allà...
Però falta gent.
Aquí només hi soc jo.
I canto...
Per no sentir-me sol.
I ballo. Perquè m'agrada ballar.
Aleshores... aleshores...
[temps de total desconexió]
Aleshores em trobo millor.

ACTE 4: La dansa

Tot d'una, i sense prémer cap botó, mentre dono voltes per l'església, s'activen sols els projectors del videomapatge. Què? Com? Per art de màgia arriben flaixos per totes les parets, i pren forma arreu del temple una revolada de sanefes, coloraines i sons... Anomalies! Què caram! Mil matisos emplen murs deserts! Què està passant? No entenc res. No anticipo aquestes gravacions!

M'enlairo alt; sobre els ciris, que responen bellugant-se contrariats, sobre els bancs, que se'm miren tocant fusta, bocabadats. El meu cos, alarmat per l'enrenou, s'entrega infinit a la música que fa vibrar els ciments. Estic volant? He perdut el seny?

No fa fred... No fa fred... i jo ballo amb les espelmes que ja volen vora meu.

No fa fred... No fa fred... i jo volo en la cruïlla d'una tòrrida il·lusió.

ACTE 5: Traç de llum

Per algun motiu, m'atanso prest a l'absis i la màgia em diposita cara al Crist ressuscitat. És increïble tot això! Em mira el Pantocràtor fixament, com si tingués una ànima incrustada a la pintura, com si la vida hagués vingut a visitar-lo conscientment.

—Per molts anys.

Jesús mira de prop sense parpellejar.

—Mig món festeja el teu aniversari. Com has aconseguit ser tan famós?

Espero que em respongui (ni que sigui en arameu). D'aquesta nit ja m'ho crec tot. I en efecte... mou la mà. Jesús assenyala. Assenyala Jesús? No parla i mou la mà, i a la paret de l'absis es dibuixen unes lletres com bengales de colors.

«Redreça les sendes per on vas; aplanar tots els teus camins.» (Proverbis 4:26-27).

Llavors, dels seus peus brolla una llum que traça el camí cap a les portes de l'església. Què vols dir? Que surti amb el fred que fa?

ACTE 6: Processó

Em poso les botes, la bufanda i el fanal, i amb els guants plegats al braç surto al pati tot nevad: la tempesta, la torre i les campanes s'ha emportat. Què més m'espera, avui? El món resta feréstec... i jo resto sorrut —penso mentre disparo amb calma un esternut.

Ho examino tot amb cura: davant, els arbres bessons; a sota, vint-i-cinc centímetres de neu, a peu del mur pelat... s'endinsa i mor l'estela de llum que el profeta ha revelat.

Es tracta d'un miratge? O és que tot és de debò? —no sabré mai la resposta si no avanço en processó.

Doncs, sense art ni gràcia per l'invencible terreny, m'obro pas a gambades (relliscant a ritme altern)... i recordo (jo me'n fio, per si de cas) les paraules projectades a l'església fa un moment: «Redreça les sendes per on vas; aplanar tots els teus camins». Jesús és savi; assenyat. Jo aplanar el camí fins al punt indicat.

Excavo en arribar i, entre els forats de les pedres amuntegades, s'esdevé un miracle (ja esperat): apareix una capseta tota negra amb un gravat.

ACTE 7: Un regal des d'Orient

I ara, com Moisès per un mar roig, torno jo per un de blanc seguint la llum del cel tapat. Àgil, entro a l'interior de la capella que resta en pura melangia: els ciris ja clavats en els seus llocs, la música es fa tèbia i sona de fons, les projeccions esbojarrades han deixat d'estar activades i la màgia de l'ambient impregna l'absis des d'Orient.

Un cop els meus dits han lliscat, encuriosits, pels racons i els gravats de la capsa fosca, la mostro al Fill de Déu com un rei mag sense corona. Per on s'obrirà? Com allibero el seu secret? Sembla antiga, certament.

ACTE 8: 'Amada bela de cors'

En obrir-la hi ha papers; papers escrits, memòries en l'antiga llengua de les Valls. Poemes, relats d'amor i de turment en occità. Delicats, nascuts del misteri d'un artista medieval. Recito en veu alta el seu cant:

*Ieu soi l'Arnaut Soley
Mestre pintor, amant malastre
Aquel que lo vens et les àuzhels
Los pels i el cor n'alena.*

*Ai cor que canta et plora
Aventuròs lo mieu destin
Daissi ençà los passatges perduts
Per me portar a terr'estranhes.*

*Entre Tolosa e Carcassone
Coneguèri a l'Ermesinda
E quand nos enamorèrem
L'amor divin anam consumir.*

*Ieu ai pintat Sancta Coloma...
Òbra mèstra per la tiá comanda.
Las Vals d'Andorra luden ja
Totjorn la tiá paraula pintada.*

*Mas la t'emportères al cel
E m'has daissat ple de damnatge.
Qu'e sa tornat lo goig en plor
Car aici m'i volia amb ela de maridar.*

*Ara no vei luzir solelh
Tan me son escurzit li rai...
E pauc a pauc mon cor s'atura
Donc ieu ben fòl ai acabat.*

*Sovenha vos a temps de ma dolor
Car ieu morissi aici, tot sol
Ni familha ni d'amics
Ni la mia amada bela de cors.*

Jo soc l'Arnau Soley
Mestre pintor i amant maldestre.
Aquell a qui el vent i els ocells
Els cabells i el cor fan respirar.

Tinc un cor que canta i plora
Afortunat el meu destí
Quan deixo els passos perduts
Per viatjar a terres estranyes.

Entre Tolosa i Carcassona
Vaig conèixer l'Ermesinda
I quan ens vam enamorar
L'amor diví vam consumir.

Jo he pintat Santa Coloma
Obra mestra per la teva comanda.
Les Valls d'Andorra llueixen ja
La teva paraula pintada per sempre.

Però te la vas emportar al cel
I m'has deixat un gran dolor
Que s'ha tornat la joia en plor
Perquè aquí amb ella volia casar-me.

Ara no veig lluir el Sol
De tant que els seus rajos s'han enfosquit...
I a poc a poc el meu cor s'atura
Ben foll he acabat.

Recorda a temps el meu dolor
Perquè moro així, jo tot sol
Ni família ni amics
Ni la meva estimada de tot cor.

ACTE 9: Sacseig

Vers a vers he anat perdent la respiració i ara no em queda oxigen a les cèl·lules del cos. Jo sento aquest dolor. Embriagat, jo sento aquest dolor.

Doncs he vingut a no estar sol, a passar la nit amb tu, a tocar el cel de puntetes amb l'esperit sota aixopluc... He vingut a descansar, a deixar-me anar per fi, a ser un pessic mundà que s'atura a reposar.

Estic malalt i vull partir, que s'acabi ja tot aquest patir. És terminal, no hi ha remei... la vida amarga, els meus sentits... Per què avui? Per què ara? Soc aquí, està decidit. M'ho empasso i s'ha acabat.

Crida'm... crida'm, que ja no tinc temps per pensar. Crida'm que vull tocar-te, conèixer-te en l'aurora de primera mà. Tot i tenir un tumor del mal, el que em fa mal és l'esperit... i encara que senti que me'n vaig, ja no tinc forma d'escapar.

L'Arnaut morí desesperat i sense res al seu voltant.

Jo tinc família, tinc companys, jo tinc amics i també amants. No saben res, no els he implicat... es fa difícil estimar quan a ningú no vols fer mal.

Però no té sentit, no vull ser aquí, he de robar-me el temps perdut. La realitat m'ha sacsejat. El meu destí s'ha capgirat. La vida riu d'ara endavant.

ACTE FINAL: Redreçant les meves sendes i aplanant els meus camins

Un núvol blanc i esponjós se m'empassa els peus a mesura que m'allunyo de l'església. Amb prou feines arribo a l'entrada quan m'espolsa la jaqueta; no he seguit drecera fàcil, ni senda feta, ni avinguda veïnal... i ara, quan em creia abatut i doblegat a contracor, miro el cel interrogant... l'encanteri d'una nit em remolca a casa per Nadal.

I canto, perquè ja no em sento aïllat.

I ballo, perquè m'agrada ballar.

Aleshores... aleshores...

[temps de total desconexió]

Aleshores em trobo millor.

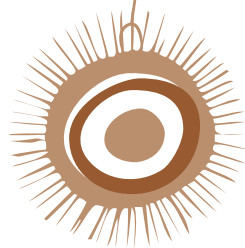
EPÍLEG

He deixat les portes de l'església obertes, però ni un floquet de neu hi entra i cap ni un hi entrarà. Ans al contrari: la màgia de l'ermita s'esbandeix de bat a bat: les projeccions truquen d'incògnit a les portes de les gents de la ciutat.

—«Toc».

—Qui hi ha? —preguntes mentre et lleves a mirar.

**CONTES PREMIATS
AL 32è CONCURS DE
CONTES DE NADAL**

Categoria
aleví

l'origen del Nadal

Aquesta és la història d'una nena que es deia Laia. Era molt curiosa i atrevida, i un 24 de desembre li va demanar a la seva àvia d'on venia el Nadal amb tants personatges, tanta alegria i felicitat. La seva àvia li va dir:

–Ai, Laieta meva, hi ha moltíssimes històries del Nadal, però poques que expliquin d'on ve.

–I tu en saps alguna, àvia?

–Sí, una que la meva padrina em contava.

–I me l'expliques?

–Oi tant que sí! Vet aquí que una vegada hi havia un poblet petit on vivia una nena que es deia Maria. Ella sempre ajudava la gent. Un dia, la Maria es va fer gran i es va enamorar d'un noi que es deia Josep. Hi havia un arcàngel (un àngel molt poderós) enviat per Déu per dir-li a la Maria que seria la mare del fill de Déu i es diria Jesús. Al cap d'uns dies, la Maria es va quedar embarassada i quan el bebè va néixer es van emportar una sorpresa: era una noia! Una nena preciosa, i li van dir Noèlia. Ella va ser molt i molt bona, tant que la van anomenar «la reina salva vides», perquè ajudava a tothom, des de pobres fins a rics. Els reis no van voler una dona reina, i es van enfadar una mica. Al cap d'un temps, ella va desaparèixer misteriosament i ningú no en va tornar a saber res. Uns anys més tard, va néixer Jesús, i llavors la Noèlia va ser oblidada, però no pels seus pares.

–Àvia, per què hi ha un pare Noel?

–Perquè, recordes la Noèlia?

–Sí!

–Doncs el seu millor amic, en Nicolau, la va voler honrar i va regalar a tots els nens i nenes joguines cada 24 de desembre, perquè aquest dia és el dia que la Noèlia va desaparèixer. Ell no tenia nom «secret», així que va agafar les lletres NOEL de Noèlia i es va dir Pare Noel.

–I el tió? Ell d'on surt?

–Doncs el pare de Noèlia i Jesús, en Josep, era fuster i amb troncs ensenyava a la Noèlia a treballar la fusta, i aquests troncs eren màgics perquè estaven envoltats d'amor i esforç.

–I l'arbre de Nadal?

–La petita Noèlia era molt bona, i va decorar amb ornaments tots els avets que trobava.

–Àvia, d'on ve la paraula Nadal?

–Ve de: N de Noèlia, A d'amor, D de descans, A de agraïment i L de lliçó.

–Ara ho entenc!!

Ona Valle Armengol, 9 anys
Finalista categoria aleví

–Estimada meva, la vida té molts misteris i estic segura que tu en descobriràs un munt!

–Tu en saps algun, àvia?

–Sí, que la mainada sou molt curiosos!

–Àvia!!

–Perdona! En realitat tu, jo, la mare i molta gent de la nostra família som parents molt llunyans de Noèlia i Jesús!

–I el Pare Noel és el mateix?

–No, cada any és diferent.

–Àvia, qui ajuda a repartir els regals al Pare Noel?

–Doncs gent que ell tria, i jo crec que a tu t'escollirà algun dia!

–Àvia, si m'escullen et portaré el que tu em demanis.

–La veritat és que jo ja estic bé sense regals.

–I jo, àvia!

–Mai no perdis la il·lusió, que si no ho perdràs tot.

–Sí, però, àvia...

–Pregunta'm!

–I què me'n pots dir dels Reis Mags?

–Aquests no han deixat de treballar des de l'època de Jesús i no es moren mai perquè són màgics!

–És superguai, no?

–És clar que sí!

–No cal ser màgic per poder fer regals.

–No, Laia, no!

–D'acord, doncs què et puc regalar? Jo no tinc diners per comprar-te res!

–Els regals no cal que siguin materials.

–Què vols dir?

–Que poden ser petons o abraçades!

–Però a ningú no li agrada!

–A qui no li agradi i no ho apreciï no té bon cor i no sap el que es perd.

–Ben dit, àvia!

–Ara ves a dormir que demà et trobaràs els regals del Pare Noel.

–Sí, àvia, però jo vull dormir amb tu!

–Sí, és clar! Va, puja i renta't les dents!

–Sí!!!

Nadal és: màgia, il·lusió, amor, felicitat, pau, llum, temps per estar en família...

uns regals molt especials

Era el matí del 24 de desembre i el Pol es va despertar suat de calor. Va mirar per la finestra i va veure que feia molt sol. Va baixar les escales i va anar a buscar el seu pare.

–Papa, papa, per què fa tanta calor si és Nadal?

I el seu pare li va explicar que com que hi havia tanta gent dolenta que no vol reciclar i tracta malament la Terra, aquesta s'està escalfant i d'aquí a poc farà tanta calor que no hi haurà neu.

I el Pol, molt preocupat, li va dir:

–Però papà, si el Pare Noel viu a la neu, i ja no hi ha neu, no podrà venir per Nadal...

I se'n va anar molt trist a la seva habitació, perquè aquella nit arribaven de Barcelona els seus cosins i es posarien molt tristos si no tenien regals, perquè s'havien portat molt bé tot l'any... I llavors va tenir una idea molt bona.

Se'n va anar al carrer a buscar al contenidor, i hi va trobar ampolles, cordes, taps, cartró... i tot el que va recollir s'ho va emportar a la seva habitació.

Amb totes les coses que havia trobat i amb les seves pintures, colors i cola, el Pol es va passar tota la nit construint joguines molt especials per als seus cosins i la seva germaneta. Les va deixar sota l'arbre de Nadal i se'n va anar a dormir perquè tenia molta son.

Quan tots es van despertar al matí, van al·lucinar en veure que, a més dels regals del Pare Noel, hi havia uns altres regals embolicats amb paper de diari. El Pol els va explicar d'on havien sortit i els seus cosins es van posar tan contents que es van passar el dia jugant amb aquells regals tan especials que havia fet el Pol.

Pol Bescós Monner, 9 anys
Finalista categoria aleví

Categoria

infantil

un Nadal de records

Una vegada hi havia una nena anomenada Gisela. Era una nena molt prima, amb els cabells llarguíssims i uns ulls ben clars envoltats d'unes pestanyes fosques i llargues. Vivía en una caseta als afores de Valls. Allà, el Nadal es celebrava amb molts llums i mercats plens de vida. Era una època molt esperada per tothom. A casa seva, la Gisela vivia amb el seu avi, perquè els seus pares havien mort en un accident de cotxe ja feia uns mesos.

Per Nadal, la Gisela va col·locar, penjada a l'estrella de l'arbre, una fotografia on sortia ella amb els pares.

Ni l'avi ni la nena tenien gaires amics a causa del seu caràcter: l'avi era un home de poques paraules, molt sec i estricte, i la Gisela era una noia senzilla, tímida i molt insegura de si mateixa. Celebraven el Nadal ells dos sols.

Van anar a sopar a un lloc especial, el preferit dels pares; van agafar dues mantes i dos coixins, van anar al camp del costat de casa i es van estirar mentre observaven els estels. Els pares eren dos fanàtics de les estrelles i observar-les els feia recordar bons moments amb ells. En arribar a casa, després d'haver estat hipnotitzats per la meravellosa pluja d'estels durant més de tres hores, se'n van anar a dormir sense dirigir-se una sola paraula, ni tan sols un «bona nit».

L'endemà cap d'ells s'esperava un regal sota l'arbre, i així va ser. Però estaven satisfets perquè es tenien l'un a l'altre i la nit anterior havia estat el millor regal per a ells, recordant tants moments amb els seus estimats.

A l'escola, a la Gisela li demanaven com havia anat el Nadal, ella abaixava el cap i se n'anava, com cada tarda, al cementiri, a veure els seus pares. En arribar-hi va veure un paquetet decorat amb una cinta vermella entremig de les tombes dels seus pares. Hi havia escrit «Per a la Gisela i el Josep». Amb uns pensaments bastant incoherents, pensava que el regal era dels seus pares, tot i que sabia que era impossible, però en realitat va ser de tot el poble de Valls, que havia reunit diners per poder comprar-los alguna cosa.

Li van donar la falsa esperança que els seus pares seguien allà, amb ella. Entre tots havien acordat regalar-los un viatge per a dues persones a l'observatori d'estrelles més avançat del món, amb telescopis immensos i molta tecnologia. Van anar-hi tots dos molt feliços i pensant en els pares en tot moment.

En tornar a casa, havien agafat molta més confiança entre ells i l'avi ja no era tan estricte. Cap d'ells no sabia qui havia enviat aquell regal, tots dos creien que havien estat els pares. Un dia, a la Gisela i a l'avi els va semblar veure, a través de la finestra, els seus pares passejant per la neu. Van sortir a fora per anar-los a buscar, però ja no hi eren.

L'avi sempre havia cregut que els morts que no han tingut temps d'acomiar-se dels familiars tornen per fer-ho. L'avi li va dir a la nena que aquell moment arribaria, però no va arribar. Al cap de tres mesos, la Gisela va descobrir, a l'escola, que el regal havia estat del poble; estava molt confosa, se sentia

Maria López Ballester, 14 anys
1r premi categoria infantil

enganyada i estimada al mateix temps. A l'avi li va desaparèixer aquella esperança que havia tingut durant tant de temps. Però la Gisela encara tenia un petit desig de tornar-los a veure. I en realitat els veia: cada dia a les sis de la tarda, a través de la finestra, passaven sense dir res, però la miraven i se n'anaven. Ella no va voler dir res perquè tenia por que la prenguessin per boja.

per què no?

El dia 16 de desembre, el Pare Noel per fi va prendre la seva decisió; una decisió que havia estat rumiant durant anys...

S'estava adonant que la gent havia oblidat què significava el Nadal. Només pensaven en regals. I Nadal és més que això. Nadal són emocions, Nadal és viure, és compartir...

Però a tothom ja li era ben bé igual i el Pare Noel cada any estava més trist... Tant, que ell mateix va decidir de no repartir regals. Aquest any havia determinat repartir sentiments.

Tots els que treballaven amb ell s'havien quedats bocabadats; però ell els va fer creure que era el més adequat.

Tot el Pol Nord es va posar en marxa i va començar a crear begudes de sentiments.

A l'altra punta del món, a Andorra, des de la Gavernera... el Pau, un nen de deu anys, estava molt trist perquè ja feia sis anys que era allà i sempre havia somiat poder estar a casa seva amb la seva família. El pare del Pau, quan es va adonar que la mare estava embarassada, la va deixar. Ella va patir una greu depressió i la van ingressar a un centre terapèutic.

El Pau era l'únic que no havia demanat res per Nadal. El Pare Noel es va sorprendre: mai no havia passat res d'igual.

Ell mateix va decidir enviar-li la millor beguda que tenia: una barreja d'amor i alegria.

El 25 de desembre al matí, en Pau no va mirar ni l'arbre, però un company el va anar a cridar i li va donar una capsa que havien enviat per ell.

El Pau la va obrir i, com tots els nens de la resta del món, no va entendre res. Tot i això, va decidir beure-se-la.

En aquell moment, la directora del centre el va cridar al despatx i li va anunciar que la seva mare ja havia tornat a casa i que podria tornar amb ella. El Pau al·lucitava. De sobte, va veure la seva mare entrar per la porta i no va trigar ni un segon a anar a abraçar-la.

El Pare Noel va fer al Pau el nen més feliç del món.

La resta de nens es van beure la seva beguda i també van ser més feliços.

Amb aquesta història us vull dir que ens estem tornant molt materialistes i que el que ens farà més feliços seran un sentiment o una emoció i no pas les coses materials.

Alèxia Foix de la Rosa, 11 anys

1r premi categoria infantil

la bola de Nadal

Una vegada hi havia una bola de Nadal que no tenia res d'especial a simple vista, exceptuant una petita ranura per introduir-hi una clau daurada. A l'interior hi havia un poblat d'elfs que es preparaven per al Nadal. Ningú sabia que allà dins hi havia una forma de vida, ni tampoc que aquelles criatures eren màgiques i especials. Aquella bola de Nadal va anar passant de generació en generació i, finalment, es va convertir en una tradició a la família anar-la passant com a regal de Nadal quan el nen o la nena complia deu anys.

El Nadal que s'acostava era blanc i divertit. Els carrers estaven tots nevats i al bell mig de la plaça hi havia l'arbre més gran que la Neus havia vist mai. Aquell arbre li agradava molt, ja que semblava un gran pi nevat decorat amb moltes boles de diferents colors, i a dalt de tot hi havia una gran estrella daurada que brillava molt. Hi havia llums per tot el carrer, fins i tot semblava que el cel estigués adornat amb les millors estrelles del firmament, i això li donava un aire màgic que a la Neus la fascinava.

La Neus estava molt emocionada perquè d'aquí a poc seria el seu aniversari. Compliria deu anys el dia 20 de desembre, i la seva mare li havia dit que tenia una gran sorpresa per a ella.

Per fi havia arribat el dia que havia esperat tan impacientment. Ja tenia deu anys i la seva mare li havia preparat una xocolata desfeta amb galetes de Nadal per esmorzar. Després d'esmorzar havia obert tots els regals, però... el regal de la seva mare no hi era, i al seu lloc hi havia una carta. La Neus la va obrir i va veure que hi posava:

*Si el teu regal vols trobar,
aquest codi has de desxifrar.*

La Neus es va posar de seguida a desxifrar el codi, va passar-se tot el matí intentant-ho. Mentre dinaven, la Neus estava una mica absent, ja que no parava de donar-hi voltes i, de sobte, va recordar que la seva mare li havia ensenyat un codi com aquell però amb les lletres sota el símbol que representaven. Es va aixecar de la taula amb una velocitat impressionant i va córrer fins a la seva habitació. Va començar a remenar tots els calaixos i finalment el va trobar. Quan va desxifrar el codi va començar a córrer cap a l'habitació dels seus pares, però sortint es va donar un cop ben fort contra una panxa bastant grossa i, al mirar cap a dalt, va descobrir que era el seu pare, un home alt i corpulent, de panxa prominent, que la mirava estranyat. La Neus li va fer un somriure una mica trapella, però el seu pare li va preguntar:

–Per què has marxat mentre estàvem dinant?

–Doncs perquè he desxifrat l'enigma! –li va dir tota emocionada.

El seu pare la va fer tornar a taula, i quan va acabar de menjar va córrer cap al lloc indicat. Un cop allà, va trobar el regal de seguida. El va obrir i va veure que era la bola de Nadal que havia anat passant de generació en generació i de la qual la seva mare li havia parlat tant. Però hi havia alguna cosa que no quadrava. Li va anar a preguntar a la seva mare i ella li va respondre que, com que tan sols faltaven cinc dies per Nadal, li volia regalar ara.

Elsa Giribet Borràs, 13 anys
Finalista categoria infantil

La seva mare li havia explicat que ningú l'havia pogut obrir, però ella estava disposada a intentar-ho i es va posar mans a l'obra. Se'n va anar a la seva habitació, decorada amb llibres, joguines i guarniments de Nadal, i es va asseure damunt del llit amb les cames creuades. Va introduir la clau daurada dins de la petita ranura i, en girar-la, la porteta, quasi invisible als ulls, es va obrir. La Neus es va quedar estupefacta, perquè la seva mare li havia explicat que ningú ho havia aconseguit. Tenia el cap ple de preguntes: si ella havia pogut, per què la seva mare no?, li havien dit una mentida?, era especial? Però un soroll estrany la va treure dels seus pensaments. Quan va obrir els ulls va veure tota l'habitació plena de petits elfs que corrien amunt i avall, es va adonar que en tenia un a l'espatlla dreta, que era com una persona molt diminuta que portava roba verda i vermella, uns mitjons de ratlles vermelles i blanques que feien joc amb les sabates vermelles i la gorra acabada en punta de color verd, i a l'espatlla esquerra en tenia un altre que era igual que el primer, però aquest es veia bastant més vell, ja que tenia la cara arrugada i una llarga barba que quasi se la trepitjava, i estava recolzat en un bastó marró. Es va espantar i va començar a cridar, però l'elf més vell, amb una sacsejada del bastó, la va fer callar: per més que la Neus obrís la boca, no podia emetre cap so. Els elfs se li van posar a la mà i amb una altra sacsejada de bastó van fer que la Neus pugés la mà fins que ells dos van quedar a la mateixa altura que ella. L'elf més vell va començar a parlar amb una veu tremolosa i greu que transmetia seguretat i decisió:

–No deixem a tothom obrir la porta que comunica els dos mons –va començar a explicar–, si te l'hem deixat obrir és perquè necessitem que ens ajudis a solucionar un petit problema. Si estàs disposada a ajudar-nos afirma amb el cap i si no, nega amb el cap. Per cert, soc el cap dels elfs.

La Neus va dir que sí sense pensar-s'ho dues vegades. Aleshores, el cap dels elfs va fer una sacsejada de bastó i la Neus va poder tornar a parlar. Els elfs li van dir que havia de reunir totes les coses brillants que hi hagués a la casa.

La Neus, pensant-se que era un joc, ho va fer, va obrir la seva capseta de joies i les va tirar totes dins d'una bossa amb altres objectes brillants. A cada lloc que anava es trobava un elf diferent que remenava per tota la casa. En va veure un intentant agafar una cullereta de cafè i quan se l'anava a emportar el seu pare la va agafar i la va submergir dins del cafè amb llet; quan l'elf va aconseguir sortir estava exhaust i tenia cafè per tot arreu. Quan totes les coses brillants de la casa van estar reunides, el cap dels elfs va fer dues sacsejades, amb la primera va fer disminuir la Neus i amb la segona va fer disminuir la bossa. La Neus es va espantar, perquè es pensava que els elfs l'estaven robant, però no encaixava perquè, segons els llibres que ella havia llegit, els elfs eren bons. Va seguir els altres, perquè no volia que sospitessin, però ho va fer amb molta cautela i amb tots els sentits alerta. Es va oblidar de ser cautelosa quan va passar unes portes de fusta que deien «BENVINGUT AL POBLAT DELS ELFS». Ara l'únic

que li interessava era no perdre's cap detall per poder-ho dibuixar més tard a la seva llibreta. Van travessar tot el poble (o això li va semblar) fins que van arribar a una gran plaça envoltada de cases amb forma de bolet i de diferents colors. Al bell mig de la plaça hi havia un arbre molt gran que semblava que si creixia una mica més trencaria l'esfera de vidre que els envoltava, però aquell arbre no tenia cap decoració, no hi havia cap estrella, ni boles de colors, ni garlandes... no hi havia res! En veure l'arbre va comprendre que els objectes brillants que havien agafat eren per decorar-lo.

Tots els elfs es van posar a cantar cançons de Nadal, i de les cases anaven sortint elfs de diferents edats que es van unir al cor fins que tota la plaça va quedar plena i a les cases no hi va quedar ningú. Cada ciutadà va agafar un objecte diferent i el va col·locar a l'arbre. Els objectes, en fer contacte amb l'arbre, es convertien en decoracions diferents i els que havien estat desapareixia.

Finalment, el cap dels elfs va col·locar l'últim objecte a dalt de tot de l'arbre i aquest es va convertir en una gran estrella.

Els elfs li van agrair que ella els hagués ajudat i la van acompanyar fins a la seva habitació. Un cop allà, el cap dels elfs va fer una última sacsejada de bastó i ella va començar a créixer. Quan va acabar de créixer va sentir que una porta es tancava i, al mirar cap a baix, va veure que la porta de l'esfera de Nadal estava tancada. Va intentar obrir-la, però no ho va aconseguir.

Va aixecar l'esfera de Nadal i la va deixar damunt d'una estanteria perquè fes de decoració.

Quan va explicar el que havia passat als seus pares, ells li van respondre que tenia una gran imaginació, però que allò era impossible perquè ningú havia aconseguit obrir la bola de Nadal mai, per més que ho intentés.

En tornar a l'habitació va descobrir que hi havia una carta damunt del coixí. La va obrir i la va llegir. La carta deia:

Estimada Neus,

Com ja deus haver pogut comprovar, tots els objectes han estat tornats al seu lloc. Et donem gràcies per haver-nos ajudat a decorar el nostre arbre de Nadal. Ens veurem l'any que ve.

Atentament,

Cap dels elfs.

Tal com deia la carta, tots els objectes havien tornat al seu lloc i al seu estat original. Sense cap dubte, aquest havia estat el millor aniversari de la Neus.

El dia de Nadal també s'ho va passar molt bé.

Van anar passant els anys i la Neus havia visitat els elfs moltes vegades, però un dia la porta la va obrir una nena de deu anys anomenada Wendy (que era la filla de la Neus), i això volia dir que tocava conèixer una altra nena.

Categoria

juvenil

el repartidor de somnis

El sol es despertava a uns 50 km de Rovaniemi, ciutat de Lapònia. El poblet obria els ulls després d'una nit freda. Era la pitjor època de l'any, ja que alguns animals patien pel fred i el menjar es feia escàs. La família més pobre del poble vivia en una caseta de fusta endinsada en el bosc. Tenien una granja on criaven rens, l'animal típic del país. Intentaven sobreviure com podien, hivern rere hivern. La família era feliç malgrat les seves condicions de vida, sobretot intentaven oferir un futur millor al petit de la casa, un angelet que els va caure del cel ja feia deu anys.

Tenia els ulls blaus plens d'esperança i de somnis, la pell blanca com la neu i un somriure prometedori. El poble el coneixia pel seu famós abric vermell, que portava tot l'any, ja que era l'únic que tenia, i també pel seu bonic nom, Klaus. En Klaus tenia el cap ple de somnis, però els seus pares havien decidit el seu futur des que va néixer. Hauria de continuar a la granja familiar, ja que era l'únic fill que tenien, faltats de diners per tenir-ne un altre.

Aquell dia, el sol es despertava i en Klaus feia anys, era el 25 de desembre. Aquell Nadal complia deu anys, i va rebre el seu primer regal des que va néixer, un trineu enorme i preciós de fusta clara. Els seus pares havien venut un ren per poder comprar-l'hi. El nen, fascinat amb el regal, va fer una volta pel poble, però de seguida es va adonar que hi havia pocs pendents i que no era tan divertit com es pensava. En Klaus, que era un trapella, va agafar dos rens sense que els seus pares el veiessin, va lligar-los al trineu i va començar a fer

voltes pel poble amb una velocitat tal que, en veure'l passar, la gent s'espantava i reia a la vegada.

Els seus pares el van enxampar. Sorprenentment, no es van enfadar, al contrari, el van felicitar i li van proposar d'ajudar-los en la feina fent els transports, així no haurien de caminar d'un poble a l'altre. Així, l'endemà, en Klaus va començar a anar de poble en poble amb els seus dos rens i el seu abric vermell. Els nens l'esperaven ansiosament i admiraven el seu trineu; els adults també esperaven les pells o la llet dels animals de la granja.

Així va començar la nova vida d'en Klaus. Al final del dia, exhaust pels viatges fets, es va estirar al llit i va mirar per la finestra com queia la neu en aquell Nadal tan especial. Mirant els delicats flocs que s'enganxaven a la finestra fràgil, li van brillar els ulls i va saber que, de gran, no seria un granger pobre que viuria en una casa petita i freda. En Klaus va entendre que l'esperava alguna cosa molt més gran allà fora que canviaria la seva vida i la de molts més, ho sentia en el més profund del seu cor de nen. Es va adormir pensant com podria fer que el seu somni no s'esvaís amb el temps. El petit somniador de Nadal va aixecar-se decidit a compartir els seus desitjos amb els pares:

—Pare, mare, he decidit que de gran no vull seguir amb la granja, sé que ho desitjàveu, però tinc grans projectes.

—Els nens sempre tenen somnis irrealitzables. Ja et passarà, no et preocupis, i ves a donar menjar als rens, fill —li va dir el seu pare.

Anahi Leguizamon Cadaux, 16 anys

Finalista categoria juvenil

En Klaus va marxar entristit i enfadat amb el món. «Per què els pares no escoltaven mai els nens? Per què els arrencaven els somnis? Els adults no ens entenen i es pensen que només els diners poden donar felicitat, però no recorden que un dia també els van treure el seu somni», pensava.

En Klaus era fort, i va decidir que a ell ningú li diria què havia de fer, ell compliria els seus desitjos. Va començar a pensar com podria aportar felicitat, ja que era el que més es necessitava en aquella època; un somriure no treu el fred ni dona menjar, però dona esperança, que és molt més important... Així doncs, pensant pensant es va adonar que el seu públic havien de ser els nens, ja que ells encara tenien somnis i l'entendrien, ells sabrien que la felicitat encara els podia salvar. Però què els agrada als nens? Què els podia demostrar que la vida era maca? Va recordar el sentiment que va tenir quan va veure el trineu i va tenir una idea... Els donaria trineus a tots. Però i a l'estiu, com s'ho farien sense neu? Havia de ser un regal que els recordés cada any que tot era possible. Ell no n'havia tingut mai, de joguines, però el desig de tenir-ne una devia ser el mateix per a tots els petits. Ja ho tenia decidit. Només calia trobar com aconseguir les joguines, que era molt més complicat del que pensava.

En Klaus era molt espavilat i, veient les sobres de fusta de la granja, va agafar el martell, alguns claus vells i va ficar-se a treballar. Al principi li va costar molt, les seves manetes estaven plenes de ferides i crostes, tenia fred i moltes vegades ja no sabia per què seguia, però ho feia. Va estar-se

setmanes per fer la primera joguina, un petit trineu de fusta; la segona ja va ser més fàcil, era un osset. Així doncs, va dedicar-se a fer joguines cada nit després dels seus encàrrecs.

I va tornar a arribar el desembre... Tenia una joguina per a cada nen del poble. Va esperar impacient el dia 25, quan ell havia rebut el seu trineu... volia repetir la màgia aquell mateix dia. Va pensar que al matí els nens es llevaven d'hora per ajudar els pares, i va decidir repartir les joguines a la nit, perquè no el veiessin i poguessin creure en la màgia de Nadal i, doncs, en els somnis. El 24 a la nit es va preparar, va ficar cada joguina dins el trineu, va preparar els rens i va passar de casa en casa. Al matí va anar a passejar pel poble, ja que volia veure si el seu treball realment havia aconseguit el que desitjava. La recompensa va arribar de seguida, la il·luminació dels cors, dels ulls, dels somriures de tots i cadascun dels nens. Va tornar a casa amb pas lleuger i el cap ple d'idees per a l'any vinent. Viuria per a aquell dia, viuria per a la felicitat d'aquells nens. Però per què no fer-ho per a més gent? Seria complicat, però segur que ho aconseguiria. En Klaus es va quedar pensant...

–Mare, quin conte més maco, però no l'has acabat, vull saber si en Klaus ho va aconseguir. Però, deixa-m'ho endevinar, segur que s'ha convertit en el Pare Noel, segur, seguríssim... –va dir en Sami.

–Tu creus que en Klaus és el Pare Noel, ara? –li va preguntar la mare.

–Sí, m'has dit que portava abric vermell i que anava amb un trineu amb rens, no pot ser ningú més.

–Veig que has estat atent, doncs deixa que et sorprengui. Fa molts anys, els teus besavis vivien en un poblet fred del nord, van tenir un magnífic fill, el teu avi; es deia Klaus i aquesta és la seva història. Quan va créixer va necessitar diners i va seguir amb el negoci familiar i el va fer més gran, fins a arribar aquí a Hèlsinki, on vaig néixer jo. Però sempre m'ha recordat que encara que la vida sigui complicada, el seu somni el va fer aguantar fins al final.

–No pot ser! L'avi Klaus era un Pare Noel petit! –va cridar en Sami–. M'encanta aquesta tradició d'aprendre la història dels familiars el dia de Nadal. L'any passat va ser la tieta Saku, i ara l'avi. No sabia ni que es deia Klaus. Un dia els explicaré la nostra història als meus fills, mare, t'ho prometo.

Categoria

adult

la il·lusió del meu avi

El Sol marcava el seu zenit aquell 24 de desembre tan fred. La brusquedat de les sacsejades del seu cos li impedia encertar els cops d'aixada, cosa que alentia encara més la feina. Les cols i els porros ja feia estona que descansaven calents dins del sac tosc i aspre que l'havia acompanyat tants anys a l'hort.

Els dits se li havien adormit al voltant del mànec de fusta i amb prou feines obeïen les ordres del cervell. Quantes vivències guardaven aquelles extremitats calloses castigades pel fred i els anys... Que deformades que estaven ara i com d'àgils havien arribat a ser! Durant uns segons, els records van envair en Ramon, que s'havia quedat embadalit mirant-se les mans. Quantes melodies havien tocat, ballant sobre els forats del saxòfon, que havia sigut del seu pare i, molt abans, del seu avi. Aquell instrument l'havia acompanyat tota la seva joventut com un amic fidel. Durant el servei militar, exigent, penós i sacrificat, l'havia fet gaudir d'interminables nits de música que ell i el seu grup de companys aficionats tocaven els caps de setmana pels pobles del voltant. El saxòfon havia arribat a ser una projecció dels seus braços, una part materialitzada de la seva ànima humil de pagès, fins que va arribar el dia en què va haver de vendre-se'l. Com tantes altres coses durant aquella època, va intercanviar el saxòfon per un grapat de pessetes que va invertir a criar les dues criatures que ell i la Magdalena havien portat al món.

Un parpelleig humit va esvaïr el record tan de pressa com havia vingut i, amb aire nostàlgic, va arreplegar les pastanagues que es camuflaven vergonyoses entre la terra. Sense

confiar en la seva vista castigada pels nombrosos anys de sol i feina a l'aire lliure, va palpar el clot per comprovar que no se'n deixava cap. Ja podia tornar cap a casa, la Magdalena aviat necessitaria les verdures.

La Magdalena cantussejava mentre preparava unes pilotes de carn que flotarien en el caldo de l'endemà. Aquell caldo que tant agradava als seus nets. Un parell de pollastres reposaven inerts i plomats damunt del marbre, com tants altres abans que ells. Els havia matat ella aquell matí i havien donat guerra: ara duia dues esgarrapades a la mà dreta que li coïen cada vegada que feia una bola de carn picada.

En Ramon va obrir la porta de casa tot xiulant, va anar directe a la cuina i va deixar el sac de verdures damunt del marbre.

—Aquí tens les verdures, rateta! —li va dir afectuosament, amb ulls somrients i arrugats.

La Magdalena es va girar, el va mirar i li va donar les gràcies amb un somriure sincer. Era una dona de poques paraules, però amb els anys ell havia aconseguit entendre els seus desitjos, inseguretats i gràtituds amb tan sols un moviment del seu cos o una ganyota del seu rostre.

Mentre ella feia el caldo de verdures i la cassola de pollastre, en Ramon prenia una dutxa calenta i revifadora. Més tard, van deixar la taula parada per a l'endemà. No la de la cuina, sinó la de la sala gran, l'estança més solitària i freda de la casa, on gairebé mai s'entrava. Aquesta, però, seria una ocasió especial. La taula era de fusta de noguer, majestuosa i lluent, amb

Mariona Bessa Jové

1r premi categoria adults

capacitat per a deu persones. Feia goig de veure, amb les estovalles vermelles de ninots de neu i els tovallons a joc. Així que va estar tot enllestit, van tancar el llum i la porta i van deixar els radiadors oberts.

L'endemà...

–Hola, àvia! –van cantar a cor els seus tres nets al baixar dels cotxes, alternant-se per abraçar-la.

–Hola, mare, per fi hem arribat! –va dir la seva filla.

–Hem trobat cua a la Farga de Moles, molts andorrans també deuen tornar per Nadal –va convenir el seu fill.

Tots van abraçar la Magdalena, contents de veure-la tan eixerida, i tot seguit van descarregar els maleters, que anaven plens de regals. De mica en mica, els van anar amuntegant al sofà rosa de la sala gran, que semblava somriure content d'abraçar-los a tots, tret d'un. Era el regal més gros, que jeia recolzat contra una de les potes de fusta rosegades pel Pelut, el gos que fins feia poc havia fet companyia als dos ancians.

L'estança es va omplir de vida i de veus. Les rialles traspasaven les parets, agraïdes pel bullici afable i càlid que respirava la casa. En Ramon va abraçar-los a tots, feia mesos que no els veia. La vida dels fills a l'estranger exigia el sacrifici de la soledat dels pares.

Una vegada entaulats es va servir la sopa de galets i pilotes que tant triomfava. Els adults, amb en Ramon al cap de taula, van parlar de la feina, del temps i de política, per descomptat.

D'altra banda, els joves s'explicaven les novetats: la matrícula d'honor que havia tret l'Àlex a la universitat, el treball de final de grau que havia presentat la Mireia i la nova feina que havia trobat en Jordi. Els tres cosins xerraven animadament i de tant en tant paraven l'orella a les converses dels seus pares i avis.

Es va servir la cassola i es va elogiar la tendresa del pollastre i l'exquisedesa de les verdures que en Ramon cultivava amb tant d'amor i sacrifici. Hi van sucar tant pa que es van cruspir les quatre barres senceres que havien portat d'Adrall.

Els torrons van arribar acompanyats d'un bon cava. Amb prou feines havien començat a tastar-los que els tres nets es van impacientar per obrir el regals. Els primers a repartir-se van ser els dels joves. Després, els dels dos germans que tants anys havien conviscut en aquella casa. Els avis van ser els següents a repartir els seus: mitjons calents i pijames de cotó per a tothom, que sempre feien falta.

El sofà s'anava buidant com si li arrenquessin dels braços les il·lusions d'una en una, fins a quedar-se altra vegada solitari. Només en quedava un. L'últim regal, el més voluminós, encara romania pacient i despreocupat contra la pota rosegada.

–I aquest regal per a qui és? –va preguntar la Magdalena, estranyada que un paquet tan gros hagués quedat en l'oblit.

–Aquest és el regal de l'avi –va respondre en Jordi dirigint una mirada còmplice al seu pare i a la seva tieta. – Ja l'agafo jo, que pesa.

En Jordi es va ajupir i el va alçar. L'Àlex i la Mireia li van fer lloc a la taula perquè el pogués deixar davant de l'avi.

–Això és per a mi? –va dir amb una riallada en Ramon mentre es posava dret per obrir el regal.– No em puc imaginar què deu ser, això tan gros!

–Vinga, avi, obre'li! –va animar-lo l'Àlex amb un somriure entremaliat.

Tota la família va clavar la mirada en el patriarca. El silenci va omplir els racons de la sala gran durant uns segons. Només se sentia el critx-cratx del paper que en Ramon, amb dits càlids i agraïts, estripava de mica en mica. Tots, excepte la Magdalena, es llançaven mirades de complicitat. Això la va fer sospitar que allà en passava alguna.

Un cop desembolicat, va aparèixer un estoig de pell negra desgastada. Desprenia una olor agradable de cuir vell que feia pensar en una pel·lícula antiga, com si les olors poguessin traspasar pantalles. En Ramon se'l mirava estranyat i, amb dits entorpits, va obrir les dues tanques i va alçar curiosament la tapa. En aquell moment, un silenci emocionant es va apoderar de tots, l'aire es va tornar espès i feixuc, gairebé palpable. Totes les mirades queien damunt d'en Ramon. Ningú s'atrevia a dir res. La Magdalena, amb ulls incrèduls i ofegant una exclamació, va fitar el seu marit amb uns ulls com unes taronges.

En Ramon es va quedar immòbil uns segons, mirant l'interior de la misteriosa caixa amb l'esguard perdut i un posat seriós.

De sobte, va alçar el cap i va passejar lentament la mirada per tots els membres de la seva família. No calien paraules. Els ulls se li van humitejar i van deixar escapar un parell de llàgrimes de joia i gratitud. Va esbossar un somriure tremolós i, amb les dues mans, va alçar el saxòfon que cinquanta anys enrere havia acomiadat. El va observar detingudament amb ulls humits i orgullosos i, després de comprovar un petit detall, el va prémer amb força contra el seu pit i va dir amb veu dèbil i emocionada:

–Sí, senyors. És aquest.

I es van fondre tots en una abraçada plena d'amor, records i Nadal.

Fi.

Aquesta és la història d'una de les il·lusions més boniques que el Nadal li va portar al meu avi. Des de ben petits, els meus dos cosins i jo, en Jordi, sentíem a parlar del seu saxòfon perdut. Haviem escoltat desenes d'històries del majestuós instrument, des de com havia enamorat l'àvia amb el seu so dolç fins a com havia sobreviscut a un incendi. L'avi ens va explicar que l'havia hagut de vendre al senyor Feliu de Bellpuig, quan ell encara no vivia a Andorra, un home que apreciava les antiguitats i les col·leccionava. Al cap de poc de vendre-li, el senyor Feliu va morir i la seva dona el va regalar a un col·leccionista d'instruments del qual va oblidar el nom.

L'avi sempre deia que el saxòfon formava part de la seva ànima, ja que tenia una marca amb forma de bolet a la base del pavelló, que feia honor al seu cognom. No va ser gens fàcil trobar el saxòfon. El pare i la tieta van preguntar a tots els antiquaris i col·leccionistes de les terres de Lleida, mirant cada pavelló de cada saxòfon que trobaven, buscant el bolet. Finalment, la sort els va somriure i el van localitzar en un petit comerç d'instruments de segona mà de Tàrraga. La il·lusió de trobar-lo va ser equiparable a la il·lusió que va tenir el meu avi en obrir la caixa.

per a la gent gran

Només havien passat dos minuts i aquell so estrident tornava a sonar. Era el número d'emergències de la policia. El motiu de la trucada anterior havia estat que un noi havia presenciat una baralla entre dos homes al carrer, que finalment havia acabat en no res.

Aquesta vegada en Joan, abans d'agafar el telèfon, va imaginar-se quin seria el motiu de la nova trucada; potser un accident de circulació, una desavinença conjugal, una persona desorientada o un furt en una botiga. Només ho sabia quan despengés el telèfon. Malauradament, les trucades que s'agafaven en aquell despatx eren gairebé totes problemàtiques o desagradables.

–Bona nit, Servei de Policia –va dir en Joan amb veu ferma i segura.

–Bona nit, senyor agent, miri... –la veu femenina de l'altra banda del telèfon sonava dèbil i el to era lleugerament nerviós.– No sé on és el meu marit, ja fa estona que hauria d'haver arribat a casa... i l'estic esperant per sopar. L'he trucat al seu telèfon mòbil però sempre va despistat i mai l'agafa, també pot ser que no l'hagi sentit.

En Joan va buscar a la base de dades de l'ordinador el telèfon de la senyora i el va relacionar amb una dona de vuitanta-dos anys anomenada Maria Canals Godí.

–D'acord, Maria, vostè no es preocupi, segurament el seu marit ha sortit fa una estona i es deu haver entretingut pel camí xerrant amb algun amic o conegut. Què ho fa gaire sovint, això

d'arribar tard a casa sense avisar? –va preguntar en Joan a fi de recopilar més informació sobre el cas.

–Doncs ara que ho diu no recordo si ho ha fet algun cop, segurament que sí, però no n'estic segura. Ja he parat la taula per sopar i he fet la sopa de galets de Nadal que tant li agrada a ell. Fa molta estona que l'espero, començo a estar preocupada.

En Joan va agafar paper i bolígraf, ara ja una mica amoïnada per la situació. Sabia que els casos de desaparicions de persones eren de les tasques policials més delicades i també que les primeres vint-i-quatre hores acostumaven a ser de vital importància per poder trobar la persona en bon estat.

–Escolti, Maria, necessito que em digui el nom del seu espòs –va dir en Joan.

–Es diu Josep Maria Garcia Llorens –va respondre la Maria.

Mentre consultava l'ordinador, sentia el telèfon d'urgències sonar sense parar. Era la melodia constant del despatx de policia, que s'intensificava durant aquelles dates, quan el país estava col·lapsat de gent. Aquest cop, però, en Joan estava ocupat i va ser el seu company Lluís qui va agafar la trucada.

Va escriure a l'ordinador el nom i els cognoms que la Maria li havia dit i, efectivament, li va sortir la imatge d'un home d'edat avançada que corresponia a la identitat que ella li havia donat. Una vegada dins el fitxer, en Joan va veure que en Josep tenia 83 anys i havia nascut a Barcelona l'any 1934, però ja feia dos anys que era mort. Justament aquell 25 de desembre de 2019 es complien dos anys de la seva defunció.

Marc Bessa Jové

Finalista categoria adults

En Joan va tardar uns segons a reaccionar. Allò no s'ho esperava i l'havia deixat glaçat.

–Maria? Encara és aquí? –va preguntar en Joan.

–Sí.

–Ara li dic alguna cosa, estic acabant de fer unes comprovacions, d'acord?

En Joan va intentar guanyar una mica de temps per pensar-se bé les paraules adients que li diria a la vídua Maria.

–Sí, no es preocupi! –la veu de la Maria ara semblava més tranquil·la i despreocupada.

Els agents de policia tenien les seves hores de descans durant els torns nocturns per poder sopar. En Joan va mirar el seu rellotge. Eren les 21.33, una bona hora per descansar i desconectar una estona. Aquella nit, de fet, al despatx de policia havien preparat unes taules amb menjar i begudes per celebrar la nit de Nadal.

En Joan encara tenia el telèfon a la mà esquerra, pensant què li havia de dir a la Maria. Tenia dues opcions. La primera era intentar solucionar el problema telefònicament i explicar-li que el seu espòs havia mort feia dos anys. Aquesta opció, però, podia ser perillosa i tampoc s'hi sentia del tot preparat. La segona possibilitat era enviar una patrulla de dos agents i que li expliquessin tot en persona. Aquesta seria la millor manera de preservar la salut i la seguretat de la Maria davant qualsevol reacció que pogués tenir, ja que era una dona gran.

El dilema era important. En Joan feia divuit mesos que havia sortit de l'acadèmia de policia. Havia estat set mesos sencers, juntament amb trenta-dos companys més, entrenant, estudiant i practicant tot el que havia de saber per ser un bon agent. El que la formació no li havia ensenyat, però, era que a la vida real s'aprenia a base d'experiències i no hi havia cap manual d'instruccions. Diàriament topava amb situacions que moltes vegades el deixaven veritablement tocat. Era una feina dura, però també molt gratificant. Des de ben petit sempre havia volgut ser policia. De fet, era la seva millor disfressa per posar-se a casa després de l'escola. A més, la finestra de casa seva estava encarada just davant del Despatx Central de Policia i més d'una tarda s'havia quedat mirant-los durant hores i hores. Sempre li havien transmès una seguretat i una professionalitat molt profundes.

–Sotsoficial Fornell, tinc una trucada especial –va començar en Joan–. Sol·licito la meua estona de descans, que començarà a les deu, per anar fins al domicili de la persona i solucionar el tema personalment.

–D'acord, Joan, però si després vols sopar haurà de ser aquí a la sala de control, mentre agafes les trucades. És la teua estona de descans, fes el que vulguis –va respondre el sotsoficial sense posar-hi cap objecció.

El sotsoficial Fornell ja feia gairebé divuit anys que havia entrat al Cos de Policia i en feia tan sols tres que l'havien ascendit. Era un superior flexible i donava força llibertat als seus agents per treballar amb autonomia.

–Hola, Maria, soc jo, l'agent de policia –només l'havia mantingut a l'espera un parell de minuts, però tot i així se sentia culpable–. Sento haver-la fet esperar, estava parlant amb el meu superior. Miri, ara mateix li envio una patrulla que arribarà al seu domicili d'aquí cinc minuts. Vostè no es preocupi, d'acord? –en Joan volia assegurar-se que fins a la seva arribada ella no prengués cap mal.

–D'acord, senyor agent, jo no em mouré d'aquí. Moltes gràcies i Bon Nadal.

–Bon Nadal, Maria –la seva veu es va trencar. No volia dir-li que seria ell mateix qui l'aniria a veure.

En Joan va baixar corrents al pàrquing per agafar un vehicle policial, va ensopegar amb el desnivell de l'ascensor i gairebé s'obre el cap contra la paret de formigó. S'havia apuntat l'adreça del domicili de la Maria que li constava a la fitxa, i només tardaria cinc minuts a arribar-hi. Els llums blaus del cotxe patrulla il·luminaven cada carrer desèrtic per on passava. Era pràcticament l'únic vehicle que circulava. Durant el trajecte van començar a caure els primers flocs de neu d'una nit que s'esperava llarga i gèlida. Una nit per estar-se a casa en família, encara que ell no pogués, ja que estava de servei. Això sí, se sentia orgullós de poder estar treballant i fent quelcom de profit. Al cap i a la fi, havia decidit ser policia per una única raó: ajudar la gent.

Abans d'arribar a destinació, en Joan va aprofitar per trucar a l'Hospital Nostra Senyora de Meritxell. Va tenir un pressentiment: si la Maria hi havia estat ingressada alguna vegada,

algun metge li podria donar informació sobre el seu estat de salut, tant mental com físic. En Joan tenia molt clar que, per a la tasca policial, la informació era una de les eines més importants.

–Servei d'Urgències, bona nit, digui? –va respondre una veu jovial.

–Bona nit, truco del Servei de Policia, tinc una intervenció relacionada amb una persona gran i necessitaria saber si ha estat mai ingressada aquí. Es diu Maria Canals Godí, de nacionalitat andorrana.

Passats uns segons va agafar la trucada el doctor que aquella nit estava de guàrdia.

–Bona nit, soc el doctor Martínez, parlo amb l'agent de policia?

–Sí, correcte, amb l'agent de policia 1413, és referent a la Maria.

–Miri, agent... –la veu del doctor semblava preocupada–. La Maria ha estat ingressada aquí unes quantes vegades. La primera vegada va ser fa quatre anys. Se li va diagnosticar un petit grau d'Alzheimer, no gaire greu, però com bé sap aquesta malaltia és degenerativa. Des de llavors sempre ha estat amb tractament mèdic. També li he de dir que des que el seu marit va morir, ha patit un avenç important de la malaltia, pensem que fruit de la depressió que va tenir els mesos posteriors a la defunció del seu home.

La neu començava a enganxar-se a les voreres i als capós dels cotxes. En Joan escoltava el doctor amb el mans lliures del seu mòbil personal. Li acabaven de confirmar el que ell ja

pressuposava. Després d'acomiar-se del doctor va arribar al domicili de la Maria.

Va picar al timbre del sisè pis unes quantes vegades, fins que el mecanisme vibrador de la porta va permetre-li l'entrada. L'edifici no tenia ascensor, així que va començar a pujar esglaó per esglaó. No era un inconvenient per a ell, però s'imaginava la Maria, a la seva edat, havent de pujar cada dia totes aquelles maleïdes escales.

Ella ja l'esperava a la porta. Duia un vestit fosc i elegant, amb els cabells ben arreglats.

–Bon Nadal, Maria, com es troba? –va començar en Joan.

–Hola, senyor agent, Bon Nadal... Què ha passat? –La cara de la Maria era una barreja de sorpresa i confusió.

En Joan de seguida va intuir que la Maria no recordava haver trucat a la policia per la desaparició del seu marit. Tot i així, des de l'entrada va veure que la taula del menjador continuava parada per a dues persones.

–Bé, normalment, en una nit tan màgica com la d'avui intentem passar per les cases per desitjar un Bon Nadal. Veig que té la taula parada per a dues persones. Espera algú més?

Ella va girar la mirada cap a l'interior del seu domicili, observant com efectivament havia parat taula per a dues persones. Va dubtar durant uns segons i de sobte va dir:

–Diria que ho he fet sense adonar-me'n, deu ser el costum... Jo tenia un marit que es deia Josep i fa dos anys que se'n va anar–.

La Maria semblava que havia recuperat la lucidesa i ara estava decidida a explicar-li a en Joan la història d'amor que havia tingut amb el seu difunt marit i els cinquanta-dos Nadals que havien passat junts.

–Aquí al replà fa una mica de fred, Maria, li fa res que passi i així m'ho explica tot?

–És clar que sí! Entri, entri. Que ha sopat, ja?

La porta del pis es va tancar.

Tot sopant, la Maria va explicar-li emocionada tota la seva vida. Passades les onze, ell va haver de marxar amb la panxa ben plena i un somriure de satisfacció per haver passat, encara que fos una estona, aquella nit màgica amb una companyia tan especial. Li va prometre a la Maria que el Nadal següent tornaria a visitar-la.

En Joan es va adonar llavors que la feina policial era molt més que enxampar delinqüents. També li donava l'oportunitat de fer un gran bé a la societat ajudant les persones que més ho necessitaven.

llibreria de l'ànima

En Mario tornava per fi a casa després d'haver enllestit un projecte important que l'havia retingut durant sis mesos a Florència. Li agradava aquella dita de «Per Nadal, cada ovella al seu corral». Frisava per retrobar-se amb la família, veure's embolcallat per les abraçades tendres i afectuoses de les dones de la família. Fins i tot li semblava ensumar l'olor d'aquelles menges tan saboroses que la padrina preparava i que any rere any el transportaven a la seva infantesa, a aquell món ple de fantasia i somnis.

En travessar l'Úmbria va decidir fer una parada per estirar les cames. En bona part dels pobles de la comarca, la plaça, centre neuràlgic, era dalt del promontori. En Mario va deixar el cotxe fora de la fortalesa, atès que el trànsit estava limitat als veïns, i passà a través d'una torre de defensa que era l'entrada del poble. El rellotge de la torre estava aturat, qui sap des de quan. El carrer que enfilava cap amunt era estret, amb cases de pedra fosca deslluïdes per centúries de vida. Als baixos, les botigues de ceràmica coloristes destacaven encara més amb el carrer nevat, igual que les de roba, sabates i, sobretot, les d'oli, vins i pastes, que captivaven els passants. Als pisos superiors, les ponsèties vermelles donaven un toc de color a aquells habitatges antics. Era un poble petit, amb un encant que el va captivar de seguida i que li produïa la sensació d'estar en una altra època, amb uns carrerons angostos que anava admirant al seu pas.

En Mario va arribar a la plaça on el *duomo*¹ s'alçava majestuosament envoltat de palaus de l'edat mitjana i algun de l'època

renaixentista que no desentonava gens ni mica. Es va quedar bocabadat amb aquella visió. Era lluny d'imaginar que unes meravelles com aquestes existissin en un lloc tan perdut en un extrem de la regió d'Úmbria, força desconeguda per a la gran majoria. Les campanes de l'església repicaven amb alegria i brio, o així li ho va semblar. Era migdia i un grup de turistes seguien atabalats el seu guia, que els donava explicacions a una velocitat vertiginosa i que amb prou feines deixava temps per admirar tantes meravelles. Era increïble que en ple mes de desembre hi hagués encara visitants. No anaven a celebrar el Nadal a casa?

Ell no tenia cap pressa i va seure en un banc, que era fred el gel, per observar millor les façanes i fotografiar-ne els detalls curiosos. Una noia prima, de cabells castanys i arrissats, va passar pel seu costat amb pas decidit, seguida d'un fox terrier blanc que portava el mateix ritme. En Mario va somriure per un detall que li va cridar l'atenció: duïa una clau grossa i antiga que es balancejava endavant i endarrere amb el curs de la marxa. La va seguir amb la mirada fins que va aturar-se davant d'una porta monumental. Semblava una església, però li resultava difícil d'ubicar-la en el temps. La façana era romànica, però a la part inferior hi havia un arc i uns laterals d'estil gòtic amb escenografies religioses on destacaven unes figures esculpides amb gràcia i delicadesa. La noia va obrir la porta i al cap de cinc segons en va tornar a sortir amb un cartell de peu.

¹ Catedral.

Ludmilla Lacueva Canut

Finalista categoria adults

En Mario va poder llegir-hi «LLIBRERIA DE L'ÀNIMA». No va poder dissimular la seva sorpresa: una llibreria en una església? Els llums es van encendre i van deixar a la vista unes prestatgeries altes i atapeïdes. Dues dones, que feien pinta de ser locals, van entrar-hi amb pressa.

El vent va començar a bufar i, tot i portar barret, el va molestar. Va decidir entrar a la llibreria per buscar una mica d'escalfor. En passar per la porta va sentir un so de campanetes i es va quedar sense respiració. La llibreria havia conservat l'estructura descomunal de l'església, que no era visible des de fora, amb els seus vitralls, voltes amb motius de colors varis com els que havia vist al Vaticà, i les capelles de diversos sants. De fons se sentia una melodia que li va fer l'efecte que devia ser de l'edat mitjana. Diverses butaques antigues, amb tapisseries de colors diferents, es repartien per tota l'església vora els prestatges de fusta, que no seguien cap simetria. Va observar que havien estat disposats per tal de formar petits racons amb llums tènues. El fox terrier s'havia acomodat en una de les butaques i es va incorporar remenant la cua.

A mà dreta va veure un confessionari, de grans dimensions i de fusta massissa, a la part central del qual seia la noia que havia vist. Damunt del taulell, un gat roncava. A tocar, havien instal·lat una taula llarga de fusta amb les potes tornejades on s'exhibia un pessebre que reproduïa el poble i els seus habitants. En Mario no va poder estar-se de badar davant una meravella tan perfecta. No es va adonar que la noia el mirava amb un somriure benivolent mentre

ell havia perdut la noció del temps amb la vista fixada en el pessebre.

–Bon dia –va dir en Mario, amb un to de veu cohibit i excusant-se per haver-se quedat palplantat.

–Déu vos guard! El puc ajudar en alguna cosa?

–De moment donaré una ullada, gràcies.

–Faci, faci! Qualsevol cosa, estic a la seva disposició.

En Mario va començar mirant un prestatge amb llibres sobre la història de l'església i en va fullejar alguns. La seva recerca va ser interrompuda per l'arribada d'un home que mostrava un semblant preocupat.

–Bon dia, Antonella. Necessito urgentment els teus consells.

–Endavant –va dir, mentre li assenyalava la part esquerra del confessionari.

L'home va enretirar la cortina i va seure. Mentrestant, la noia tancava la seva part visible amb una placa de fusta enreixada.

En Mario va quedar parat. Era una llibreria o una església? Intentava sentir el que deien, però caçava només algunes paraules. El parlament –o confessió– va durar uns cinc minuts i en Mario ja no podia esperar més per saber què passava.

Un soroll sec va anunciar que s'obria la placa de fusta i l'home va sortir del confessionari amb el cap cot. L'Antonella s'atansà al prestatge rere seu per agafar una caixa que contenia diverses fitxes.

–Aquí ho tens, Lucca. Llegeix aquesta fitxa amb els meus consells i ves a la capella de Sant Pancraç, a mà esquerra; trobaràs el llibre en qüestió al prestatge XVI. Recorda sempre que les lectures que et recomano són per tractar la malaltia del joc, per animar-te a superar l'addicció. No ho oblidis mai.

–Gràcies. Ets com un metge que sap perfectament quina medicina prescriure.

–No exageris –va contestar afablement–, em dono per satisfeta si et puc aportar la calma que necessites.

L'home va passar davant d'en Mario amb una mirada fugissera i amb passos ràpids.

–Lucca! –va cridar l'Antonella–, camina lentament per començar a trobar la pau i la tranquil·litat. Oblida les presses!

Aquest va fer un cop de cap d'assentiment i va desaparèixer de la vista d'en Mario, que es va mirar la noia, que li mostrava un somriure generós i uns ulls que espurnejaven felicitat. No sabia explicar el què, però va sentir una gran serenor.

En Mario va endinsar-se cap al centre de la llibreria-església. Prop de l'altar va trobar dues prestatgeries amb sis poselles cadascuna que tenien unes espelmes que il·luminaven uns sobres de ceràmica –segurament originaris de Deruta, va pensar–, de colors vius i motius típics de la regió. Les dues dones que havia vist entrar des de la plaça estaven concentrades col·locant unes cartolines de colors. S'hi va apropar sigil·losament per llegir-ne alguna. Aquelles cartolines eren

el testimoni dels desitjos, neguits o esperances dels clients d'aquella llibreria. L'Antonella va acostar-se a les dones.

–Necessiteu res més?

–Sí, necessitaré una altra cartolina, aquesta per al meu fill, perquè aprovi els exàmens per ser carabinieri.²

–Ves a la secció de papereria, allà darrere, i agafa la de color verd –va respondre, mentre els ulls de la dona traspuaven agraïment.

La porta de l'església va obrir-se de cop amb tanta força que va donar un cop a la columna. Una onada d'aire fred el va colpir. El guia que havia vist a la plaça va entrar amb el grup de quinze persones que xerraven i cridaven extasiats. En Mario, esparverat pel soroll, va mirar la noia, que li va picar l'ullet. Tot seguit va anar cap al seu taulell i en Mario va fer un bot en sentir per megafonia una veu greu d'home, com d'ultratomba, que demanava abruptament «SILENZIO!»

L'eco d'aquella paraula va sentir-se en diversos trams de l'església i semblava que embolcallava cada columna. Els turistes van emmudir i anaven mirant al voltant per si algun home se'ls atansava per renyar-los. La pau i la serenitat van tornar amb un cant gregorià. Una cinquantena de flaixos més tard, els turistes van marxar tan de pressa com havien entrat, sense apreciar realment la bellesa i l'ànima d'aquell edifici.

En Mario anava xafardejant els prestatges, que mostraven alguns motius nadalencs. En l'espai de cinc minuts, quatre persones van entrar saludant efusivament l'Antonella abans que aquesta els dirigís cap al final de la nau.

Estava tan absort mirant què anava a fer aquella gent que no va adonar-se que l'Antonella era al seu costat. Va sobresaltar-se quan va sentir la seva veu suau i melódica.

—És l'hora de la biblioteràpia. T'hi apuntes?

En Mario se la va mirar i va tenir clar que no ho deia de broma. Va dubtar uns segons mentre ella, pacientment, esperava la resposta. Dels seus llavis va sortir una afirmació tímida. La curiositat havia guanyat la partida.

—Ves cap a la capella de Santa Rita. Seré amb tots vosaltres de seguida.

—Santa Rita?

—Sí, la dels impossibles —va contestar respectuosament, i va anar cap al confessionari.

En Mario va saludar els assistents, que seien a terra en uns coixins. Va agafar lloc mentre l'Antonella entrava i encenia unes espelmes amb olor d'espígol. El gat va arraulir-se a la seva vora, i el fox terrier es va ajeure al costat d'en Mario, que li acarona la nuca.

—Bon dia, estic contenta de poder comptar amb vosaltres en aquesta primera sessió de biblioteràpia abans que comencin les festes de Nadal. No cal que m'expliqueu què sentiu i quin és el vostre neguit. Les emocions traspuen a les vostres cares i l'objectiu primer és ajudar-vos a resoldre els problemes —va fer una pausa—. Per això, en primer lloc, us donaré a cadascun un reproductor de música amb peces que us ajudaran a

relaxar-vos i us permetran treballar les vostres emocions i trobar benestar i serenor.

—La primera serà la Mara.

En Mario la va observar. Tenia una lleugera tremolor als llavis i els ossos de la mandíbula se li marcaven a la pell. La seva mirada en rebre l'aparell vermell espurnejava còlera.

—Aquest serà per a l'Angelo.

L'home va rebre el de color marró alçant la part superior del llavi i arrugant el front. Sens dubte era l'escenificació del fàstic, va pensar en Mario.

—Paola.

Va estirar les mans tremoloses per agafar-lo amb la boca oberta i unes celles alçades que deixaven admirar encara més els profunds ulls blaus, del mateix color que el reproductor d'àudio. Sens dubte, la por la tenia consumida.

—El gris serà per al Luigi.

El va agafar abaixant els ulls i amb les espatlles encorbades.

—I ja per acabar, el taronja per al Mario.

Ara col·loqueu-vos els auriculars, relaxeu-vos, tanqueu els ulls i durant mitja hora escoltareu les peces que us pertocuen a cadascun. No us distragueu ni mireu el que fa el veí. És el vostre moment i us heu de capbussar en el vostre interior.

L'Antonella va sortir i els va deixar que vaguessin per un altre món. En Mario els observava. Cap d'ells obria els ulls i seguien les instruccions de la llibretera. Aviat, ell mateix va deixar-se anar i sentia com la tranquil·litat l'envaïa.

Mitja hora més tard, el reproductor va deixar de sonar i, en obrir els ulls, va veure com tots es treien els auriculars. No havia passat tanta estona, però ell se sentia endormiscat i serè. L'Antonella va aparèixer amb un carretó on portava copes, vi, formatge i algunes llesques de *bruschetta*.³ No hi podia faltar el panettone.

–Us heu relaxat? –va demanar amb un to suau.

Tots van respondre ensenyats i amb un lleuger somriure als llavis.

–Mentre escoltàveu la música, he escollit un llibre per a cadascun, que vull que llegiu per a la pròxima sessió d'aquí a quinze dies i que us ajudarà a entendre els vostres problemes i a superar-los.

–Serà com anar a Lourdes, vaja! –va contestar la Mara, circumspecta.

L'Antonella la va esguardar amb deferència i va respondre tranquil·lament.

–Ni de bon tros pretenc dir que us curareu miraculosament, però la lectura us farà ser conscients de les emocions que no us ajuden a avançar i us causen sofriment. Els llibres us obriran la ment i us faran entendre que cal relativitzar.

–Això és molt fàcil de dir, però la realitat és una altra.

–El secret, Angelo, rau a dominar les emocions i, si ho aconseguim, podrem resoldre els nostres problemes. Si no ho fem així, només patirem.

–És inevitable patir –va atrevir-se a dir la Paola, que gairebé no es feia sentir i es tapava la boca.

–Sí, tens raó. Sentiments com la ira, el fàstic, la por, la tristesa, la inseguretat i tants altres, són normals. Que alci la mà qui no n'hagi sentit mai cap.

Ningú va alçar la mà. Tothom mirava fixament l'Antonella, i aquesta va reprendre la conversa.

–La felicitat és al nostre abast. Cada dia tenim motius per assaborir bons moments amb la família i els amics, i són aquests els que hem de valorar. El pessimisme i la ràbia no ajuden mai a avançar. Ara que ve Nadal, és un bon moment per sentir el caliu de la gent que ens estima i deixar de banda rancors inútils. Llegiu el que us he recomanat i en parlem després de les festes.

Tots van assentir amb un posat relaxat i esperançador.

–Què us sembla si compartim aquest excel·lent vi d'Orvieto i aquestes menges en senyal de bona convivència?

El gust de la *bruschetta* va embolcallar tots els sentits d'en Mario. Feia temps que no en tastava una de tan exquisida. El formatge i el pernil, maridats amb el vi de les vinyes de l'Úmbria, li van acabar delitant el paladar.

³ Llesques de pa torrat amb tomàquet trossejat, alfàbrega, amanit amb oli d'oliva, sal i all.

Ningú va fer preguntes personals i la conversa va ser estrictament literària. Cadascú parlava apassionadament dels llibres que havia llegit i que l'havia marcat d'una manera o d'una altra en els diferents períodes de la seva vida. Mons imaginaris, paraules acaronadores, somnis, desitjos... tot això els havia aportat la literatura.

Dues hores més tard van acomiadar-se. L'Antonella els va anar donant un llibre dins una bossa de paper, així ningú podia veure què recomanava en cada cas, mentre els desitjava un bon Nadal.

En Mario va ser l'últim.

–No n'hi ha cap per a mi? –va demanar desconcertat.

–No.

–I això per què? Perquè no soc del poble?

L'Antonella va trigar uns segons a contestar i va xiuxiuejar que no li donava res perquè no ho necessitava. Davant la protesta del Mario, que volia una resposta més concreta, la llibretera va somriure.

–La teva cara m'ho diu. Tens els llavis elevats, i també les galtes. I aquestes petites arrugues que tens aquí sota les parpelles demostren una acció que repeteixes molt sovint, clàssica de les persones alegres.

–Per això m'has donat el taronja?

–Doncs, sí. Aportes el sol i el bon humor a qui se t'acosta. No canviïs mai.

En Mario la va esguardar sorprès. Era veritat que sempre treia ferro als assumptes i intentava no capficar-se per res. Aquesta experiència li havia agradat i se n'anava amb un sentiment de pau. Ja frisava per retrobar-se amb la família i sentir les dolces paraules de la *nonna*⁴ que, prop dels cent anys, encara era el puntal de la casa. L'Antonella el va acompanyar fins a la sortida seguits pel fox terrier, que no es cansava de fer-li festes al Mario.

–Ets la llibretera més especial que he conegut mai. Més aviat diria que ets una lectora d'ànimes.

L'Antonella va riure de bona gana i li va acceptar el compliment mentre intentava agafar el gat perquè no s'escapés.

–Si mai tens cap problema, posa't en contacte amb mi –li va dir donant-li una targeta–. Serà un plaer ajudar-te.

En Mario la va agafar i va comprar un llibre sobre la regió. Amb poques ganes es va acomiadar de l'Antonella tot desitjant-li unes bones festes de Nadal amb la família. En girar-se per obrir la porta, li va demanar per què tenia aquella imatge de fusta policromada de Santa Llúcia a la sortida. Li va picar l'ullet i li va respondre que l'havia escollida perquè santa Llúcia conservés per molts anys la vista als lectors!

⁴ Padrina.

acta_{del}

31è Concurs de contes de Nadal

Reunit el jurat del trenta-unè Concurs de contes de Nadal, format per:

- Alan Manchado
- Ana Bigordà
- Aurora Baena
- Noemí Rodríguez
- Vanessa Sanjurjo

Després d'haver deliberat l'11 de febrer de 2019,

MANIFESTEN:

a. S'ha assolit un nombre de 151 participants en l'edició d'enguany: 100 en la categoria alevins, 17 en la categoria infantil, 8 en la categoria juvenil i 26 en la categoria adults.

b. Després de la lectura de tots els contes, el jurat ha pogut arribar a un consens en les decisions en tots els casos.

c. El jurat ha decidit el següent:

CATEGORIA ALEVINS

- El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 23, per la il·lusió i la màgia que transmet, així com per ser un conte que destaca per l'exaltació de l'esperit nadalenc.

El conte porta per títol *Ningú creu en la màgia* i l'ha escrit Tomas Batista Castelo, de 9 anys, de la Massana.

- Primer premi al conte núm. 6, pels valors d'altruisme, valentia i treball que defensa.

El conte porta per títol *Un nou Pare Noel* i és de Naran Casamajor Anaya, de 9 anys, de Sant Julià de Lòria.

CATEGORIA INFANTIL

- El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 7. És un conte que destaca pels seus valors i pel respecte als animals.

Es tracta de *Més que un regal de Nadal*, d'Elsa Troitiño Gras, de 13 anys, de Sant Julià de Lòria.

- Primer premi al conte núm. 3; és un relat que destaca per la bona redacció, un bon nivell descriptiu i la seva estructuració.

El conte es titula *El triangle* i l'ha escrit Marc Salinas Pons, de 13 anys, d'Ordino.

CATEGORIA JUVENIL

- El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 7. És una història ben ambientada que tracta un tema entranyable, amb valors i rerefons social.

El conte es titula *Un Nadal únic i especial* i pertany a Soraya Alves Fernandes, de 16 anys, del Pas de la Casa.

- Primer premi al conte núm. 8. Es tracta d'un relat molt ben redactat, amb vocabulari ric i amb referents d'història local.

El conte es titula *El rellotge de roure* i l'ha escrit Núria Garcia Segarra, de 16 anys, d'Encamp.

CATEGORIA ADULTS

- En la categoria d'Adults, el jurat declara finalista el conte núm. 3, que destaca per la riquesa del llenguatge i la minuciositat de les descripcions.

El conte es titula *El pantocràtor* i l'ha escrit Adrià Tappi González, d'Andorra la Vella.

- Primer premi al conte núm. 20, per la seva originalitat i fantasia.

El conte es titula *La mecànica del poble de Nadal* i l'autora és Míriam Daravano, d'Andorra la Vella.

Andorra la Vella, 20 de febrer de 2019

acta_{del}

32è Concurs de contes de Nadal

Reunit el jurat del trenta-dosè Concurs de contes de Nadal, format per:

- Roser Bellmunt
- Mercè Bringué
- Rosa Casanovas
- Joana Miarnau
- Graziella Zucchitello

Després d'haver deliberat el dia 5 de febrer de 2020,

MANIFESTEN:

a. S'ha assolit un nombre de 193 participants en l'edició d'enguany: 104 en la categoria alevins, 52 en la categoria infantil, 11 en la categoria juvenil i 26 en la categoria adults.

b. Després de la lectura de tots els contes, el jurat ha pogut arribar a un consens en les decisions en tots els casos.

c. El jurat ha decidit el següent:

CATEGORIA ALEVINS

Com a fet extraordinari, tenint en compte la igualtat qualitativa de les dues obres, el jurat decideix atorgar el lloc de finalista *ex aequo* als autors dels contes 104 i 45.

- El primer finalista és el conte núm. 104, del qual es valora l'originalitat, la vivacitat descriptiva i la naturalitat dels diàlegs.

El conte porta per títol *L'origen de Nadal* i l'ha escrit Ona Valle Armengol, de 9 anys, d'Andorra la Vella.

- El segon finalista és el conte núm. 45, per la seva elaborada i acurada presentació, pel seu esperit poc consumista i per la generositat que mostra en el relat.

El conte porta per títol *Uns regals molt especials* i el seu autor és Pol Bescós Monner, de 9 anys, d'Andorra la Vella.

- El primer premi és per al conte núm. 7, per la seva elaborada i acurada presentació, pel seu esperit poc consumista i per la generositat que mostra en el relat.

El conte porta per títol *Un Nadal de records* i és de Maria López Ballester, de 8 anys, d'Encamp.

CATEGORIA INFANTIL

- És finalista el conte núm. 45, per la seva tendresa, per l'exposició d'un Nadal ple d'emocions i pel missatge final que transmet.

El conte porta per títol *La bola de Nadal* i l'ha escrit Elsa Giribet Borràs, de 13 anys, d'Escaldes-Engordany.

- El primer premi és per al conte núm. 29, per la seva originalitat, per la vivacitat del relat, per la imaginació, per la gran emotivitat amb què transmet el sentiment de Nadal i mostra que l'esperit nadalenc és viu i es transmet generació rere generació.

El conte porta per títol *Per què no?* i l'autora és Alèxia Foix de la Rosa, d'11 anys, de Sant Julià de Lòria.

CATEGORIA JUVENIL

- És finalista el conte núm. 5, perquè hi hem apreciat una al·legoria de la felicitat i la positivitat i perquè reflecteix plenament l'esperit nadalenc.

El conte porta per títol *El repartidor de somnis* i l'ha escrit Anahi Leguizamon Cadaux, de 16 anys, de Canillo.

CATEGORIA ADULTS

- Davant la dificultat de triar entre les dues obres per la riquesa de productivitat, per la seva estructuració, per la transmissió de missatges i per recobrar els valors de Nadal, el jurat decideix atorgar el lloc de finalista *ex aequo* als autors dels contes 13 i 17.

El conte núm. 13 es titula *Per a la gent gran* i l'autor és Marc Bessa Jové, d'Escaldes-Engordany.

El conte núm. 17 es titula *La llibreria de l'ànima* i l'autora és Ludmilla Lacueva Canut, d'Escaldes-Engordany.

- El primer premi correspon al conte núm. 16, per la seva gran qualitat de redacció i estructuració, per les seves il·lustracions, per la riquesa del vocabulari, per la seva tendresa i esperit de sacrifici, i per ressaltar el valor de la família.

El conte porta per títol *La il·lusió del meu avi* i l'autora és Mariona Bessa Jové, d'Escaldes-Engordany.

Andorra la Vella, 5 de febrer del 2020

Edició: **Govern d'Andorra. Biblioteca Pública del Govern**

Disseny i maquetació: **Moles Disseny**

Correccions: **Pites Roure**

Dipòsit legal: **AND.361-2020**

ISBN: **978-99920-0-907-9**

16

Govern d'Andorra